

မောင်ပေါ်ထွန်း

မျိုးဆက်သွေး
ဒုတိယအကြိမ်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ကျမ်းလိုလို၊ ဝတ္ထုလိုလို သုတရသ ရောနှောသော စာအုပ်များကိုသာ ဘာသာပြန်နေခဲ့ရာမှ ယခုဤစာအုပ်ကစ၍ ရသစာပေစစ်စစ်ဖြစ်သော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စင်စစ် ကျွန်တော်၏ မူလဆန္ဒမှာ ပင်ကိုဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်ရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း ‘ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ရတာ’ ဆိုသည့် ‘ဘဝသံသရာ’ သီချင်းအတိုင်း ဘာသာ ပြန်ဆရာသာ ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ။ ဤသည် မှာ နီးစပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ကိုဝတ္ထုရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်သေးသောကာလအတွင်း ဘာသာပြန်ဆရာအဖြစ် စခန်း သွားနေရခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါ။

ဘာသာပြန်ဆရာသည် ပင်ကိုစာရေးဆရာနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အကြား ‘ပေါင်းကူးတံတား’ သဖွယ်ဖြစ် ၍ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ စာပေတိုးတက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် အရေးပါအရာရောက်လှပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ဆရာဘဝကို ကျွန်တော် နှစ်လည်း
နှစ်သက်ပါသည်။ မြတ်လည်း မြတ်နိုးပါ သည်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါသည်
။

ရှေ့အဖို့ တွင် လည်း တစ်ဖက်က ဘာသာပြန်ဆရာလုပ်ရင်း
အခါအခွင့်သင့်လျှင် ပင်ကိုရေးဆရာ ဖြစ်နိုင် အောင်လည်း
ကြိုးစားသွားမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးထားပါသည်။ ။

(၂)

‘မျိုးဆက်သွေး’ ဝတ္ထုသည် ပင်ကိုဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်လိုသော
ကျွန်တော့်ဆန္ဒ၏ ပထမဆုံး ‘အသီးအပွင့်’ ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို ခံစားချက်နှစ်ရပ်ဖြင့် ပြန်ဆိုပါသည်။ ။

ပထမခံစားချက်မှာ ‘လူ့အားမာန်’ ဖြစ်သည်။ ။

အဓိကဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သူ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ
ပညာအရည်အချင်းအားဖြင့် အခြေခံအထက်တန်း အောင်ပြီးခါစသာ
ရှိသေးသည်။ ။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း ၂၀ ကျော်ရှိမျှသာ
ရှိသေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အများ သူငါ ပြောရိုးပြောစဉ် စကားဖြင့်
ပြောရလျှင် သူမသည် လူ့ဘဝ လူ့လောကအကြောင်း ဘာတစ်ခုမျှ
လုံလုံလောက်လောက် မသိနိုင်သေးသော အရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ကမ္ဘာနှင့် ချီ၍ လုပ်ကိုင်နေသော
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သူ သူမ၏ ဖခင်ကြီး
မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသောအခါ လုပ်ငန်းတာဝန်
အား လုံး မှာ သူမ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက် လာခဲ့သည် ။ သူမသည်
တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသမီးဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး၏
ကြီးလေးကျယ်ပြန့် သော တာဝန်အရပ်ရပ်ကို ဆက်ခံခဲ့ရသည် ။

ဤတွင် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတို့ ၏ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း
အခက်အခဲတွေ ပြဿနာတွေနှင့် တစ်ခုပြီး တစ်ခု
ရင်ဆိုင်တိုးရတော့သည် ။

အတတ်ပညာ အသိပညာ နုနယ်သေးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် အုပ်ချုပ်မှုအတွေ့အကြုံ မရှိသေးသော
အယ်လစ်ဇဘက်အား ပြိုင်ဘက်စီးပွားရေးသမားတွေက
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အကျပ်ကိုင်ကြ သည် ။ အပြုတ်တိုက်ကြသည် ။
အစုရှယ်ယာပိုင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း သူမအား ကိစ္စတုံး
'ဖြောင်' ပစ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံကြသည် ။

သို့သော် သူမက ယင်းသို့သော အန္တရာယ်တွေကို လုံးဝမကြောက်၊
လုံးဝ ခူးမထောက်၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကတည်းက
တည်ထောင်လာခဲ့သော မိသားစုပိုင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်သည် မိမိ
လက်ထက်ကျမှ ပျက်စီးပြိုကွဲသွားရမည်ဆိုလျှင်
ရာဇဝင်ရိုင်းချေတော့မည်ဟူသော အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့်
ပေါ်လာသမျှ အန္တရာယ်တွေကို ကြံ့ကြံ့ခံသည် ။ ရင်ဆိုင်သည် ။

အထူးသဖြင့် 'ကြက်မ၊ တွန်၍ မိုးမလင်း'၊ 'အားနဲ့သူ မိန်းမသား'
ဟူ၍ ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက က ကင်ပွန်းတပ်လာခဲ့ကြသော

ဣတ္ထိယမျိုးဆက်ဝင်တစ်ဦး၏ ‘အားမာန်’ကို
ဖော်ကျူးထားသောကြောင့် မိန်းမသားတွေဘက်မှ စာနာစိတ်ဖြင့်
ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် နှစ်သက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒုတိယ ခံစားချက်ကတော့ ‘ဘဝသရုပ်’ ဖြစ်သည် ။
တစ်နည်းအားဖြင့် ‘လူတန်းစားသရုပ်’ ဖြစ်သည်။ ။

အထက်တန်းလွှာ အရင်းရှင် သူဌေးမိသားစုများ ၏
‘အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲ အထဲက နောက်ချေးခံဘဝ’၊ ‘ရလေလိုလေ
အိုတစ္ဆေ’ အသပြာ၊ အာဏာနှင့် တဏှာအတွက် လောဘဇော
မသတ်နိုင်ကြဘဲ အချင်းချင်း မညှာမတာ ပြိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်
သတ်ဖြတ်နေကြသည့် ဘဝစသော (လူမလိုင် အဖွဲ့အစည်း၏)
‘အပုပ်အဆွေး အတွင်းရေး ဘဝအထွေထွေ’ ကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင်
ဝီဝီပြင်ပြင် မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ ။

ဒီအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ။

အချုပ် ဆိုသော် ဆိုခဲ့သော လူ့အားမာန်၊ အထူးသဖြင့်
‘ဣတ္ထိယအားမာန်’ နှင့် ‘လူတန်းစားသရုပ်’ တို့ ကို ပုံဖော်ရာတွင်
ဇာတ်လမ်း၏ ကောင်းခြင်း၊ ဇာတ်ဆောင်၏ ကောင်းခြင်းစသော
ဝတ္ထုကောင်းတို့ ၏ အင်္ဂါ ရပ်များ နှင့် ပြည့်စုံကုံလုံသောကြောင့် - ၁။
ဖတ်ပျော်ခြင်း (Entertainment) ၂။ ဗဟု သုရခြင်း (Information) နှင့်
၃။ အသိအမြင်တိုးခြင်း (Understanding) တည်းဟူသော
အကျိုးတရားများကို စာဖတ်သူအနေဖြင့် အနည်းနှင့် အများ
ရရှိကောင်း ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်မိပါသည်။ ။

(၃)

ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် စာရေးသူအား စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှ လည်းကောင်း ဖြူစင်မေတ္တာဖြင့် အားကူညီခဲ့ကြသော ကိုထွန်းဖေ (သစ်ဆန်းပွဲရုံ ၊ ၁၂ လမ်းထိပ်)၊ စာရေးဆရာ မြတ်ငြိမ်း၊ စာရေးဆရာ ဇာမင်း၊ ကိုနေဝင်း (ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ)၊ ကိုမောင်ကြီး (ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ) နှင့် ကိုဝင်းတင် (ခင်မာဦးစာပေ) တို့ အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။ ။

လက်ရေးစာမူများကို မညည်းမညူ ရေးကူးပေးရုံသာမက ဝေဖန်ချက်နှင့် အကြံဉာဏ်များ လည်း ပေးခဲ့ ကြသော သားကြီးကိုကျော်သူ (ဒေသကောလိပ် ၁) နှင့် သမီးကြီးအေးအေးမြင့် (အခြေခံအထက်တန်း၊ တောင်ဥက္ကလာ အထက ၁) တို့ ၏ ဖခင် စာရေးဆရာအပေါ် စာနာမှုနှင့် တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီမှု တို့ ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။ ။

စာဖတ်ပရိသတ်၏ မေတ္တာကို ခံယူလျက်ပါ

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဩဂုတ် ၄ ၊ ၁၉၇၉

မူရင်းစာအုပ်ရေးသူ ဆစ်ဒနီရှယ်လဒန်

ယနေ့ အမေရိကန် စာအုပ်လောကတွင် ဟာရီးရော်ဘင်၊ အာသာဟယ်လီ၊ မာရီယိုပူဇို၊ လီယွန်ယူရစ်၊ အာဗင်ဝါလေနှင့် ဂျိမ်းမစ်ချနား စသူတို့ အား ရိုက်မလောက် ရောင်းတိုင်းစွံ (BESTSELLERS) ထိပ်တန်းဝတ္ထု ရေး ဆရာများ အဖြစ် ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံထားကြသည်။ ။ ယခု " မျိုးဆက်သွေး " (BLOODLINE) ဝတ္ထုကိုရေးသူ စာရေးဆရာကြီး ဆစ်ဒနီရှယ်လဒန်သည် အဆိုပါ ထိပ်တန်းစာရေးဆရာများ ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း စာရေးသက်အားဖြင့်ကား ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များ ထက် ဝါငယ်သည်။ ။ သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သော " ပကတိမျက်နှာ " (THE NAKED FACE) ကို ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ စာရေးသက်မှာ ကိုးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။

သို့သော် ယခုအခါ ရှယ်လဒန်သည် အဆိုပါ ထိပ်တန်းစာရေးဆရာများ နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နေပြီ။ သူသည် ယခုအချိန်အထိ စာအုပ်လေးအုပ်သာ ရေးခဲ့သေးသည်။ ။ တစ်အုပ်ကို ရေးသားဆဲဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ အခြားစာအုပ်များမှာ ‘မှန်ထဲမှ မျက်နှာစိမ်း’ (THE STRANGER IN THE MIRROR) နှင့် ‘သန်းခေါင်ည ၏ ဟိုဘက်ကာလ’ (THE OTHER SIDE OF MIDNIGHT) တို့ ဖြစ်သည်။ ။

‘မျိုးဆက်သွေး’ စာအုပ်မှာ နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ။

ဤစာအုပ်ကို ၁၉၇၈ တွင် စတင်ထုတ် ဝေခွဲရာ ယခုအခါ ရိုက်မလောက် ရောင်းတိုင်းစွဲ ဝတ္ထုစာအုပ် ဖြစ်နေသည် ။ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီး ၏ စာရင်းတွင် အရောင်းအသွက်ဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ၁၃ ပတ်တိုင်တိုင် ဖော်ပြခဲ့သည် ။ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံ တည်းတွင် ပင် ၁၅ ကျပ်တန် စက္ကူဖုံးကို ရှစ်ကြိမ်တိတိ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။

ယခုအခါ ဤဝတ္ထုကို ဒေါ်လာငွေ ၁၀ သန်း အကုန်အကျခံကာ ပါရာမောင့်ကုမ္ပဏီက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး နေပြီ။

ရှယ်လဒန်သည် ချီကာဂိုမြို့ ဇာတိဖြစ်သည် ။ အသက် ၆၂ နှစ်ရှိပြီ၊ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်တွင် သီချင်းရေး ဆရာလုပ်ရန် နယူးယောက်မြို့သို့ လာခဲ့သည် ။ ဂျက်ဖာဆင် ပြဇာတ်ရုံတွင် ရုံပေါက်စောင့်လုပ်ရင်း သီချင်းရေး သည် ။ သီချင်းရေးဆရာအဖြစ် မအောင်မြင်သောကြောင့် ဟောလိဝုဒရုပ်ရှင်လောကသို့ ဝင် လာပြီး ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးရာ အောင်မြင်လာသည် ။ ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း ၃၀ကျော် ရေးသားခဲ့ သည် ။ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်း (အော်စကာ) ဆုကို ရရှိခဲ့သည် ။

အသက် ၅၃ နှစ်အရွယ် ရောက်တော့မှ စာပေလောကသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားသည် ။ ရုပ်ရှင်နယ်ကို စွန့်ခွာပြီး စာပေနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍

‘ရုပ်ရှင်နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မရနိုင်တာကို ဝတ္ထုမှာ ရနိုင်တယ်။ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်မှု၊ အောင်မြင်မှုနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မပူရမှုတွေကို စာပေနယ်မှာ ရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ . . . ဝတ္ထုထဲမှာ ကိုယ့်ဇာတ်ဆောင် ကို အပျော်စီးသဘောကြီး တစ်စင်း ပေးလို့ လည်း ရတယ်။ စံအိမ်ကြီး ပေးလို့ လည်း ရတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ် ကြီး ပေးလို့ လည်း ရတယ်၊ ဒါတွေကို ရုပ်ရှင်နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းမှာ ဖန်တီးလို့ မရနိုင်ဘူး” ဟူ၍ ရှယ်လဒန်က ဆိုသည် ။

ရှယ်လဒန်သည် ဤဝတ္ထုကို အီတလီနိုင်ငံ၊ ရောမမြို့အနီးရှိ ၁၆ ရာစု ရဲတိုက်ကြီးတွင် အခန်းငှား၍ ရေးခဲ့သည် ။ အခန်းလခမှာ ဒေါ်လာငွေ ၅,၀၀၀ (မြန်မာငွေ ၃၅,၀၀၀ ကျပ်) ပေးရသည် ဟု ဆိုသည် ။

သူသည် စာရေးရာတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျေနပ်သူဖြစ်သည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၁၅ ကြိမ် အထိပင် ပြင်ရေးလေ့ရှိသည် ဟု ဆိုသည် ။ ယင်းသို့ ရေးခြင်းမှာ စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေရန်အတွက် ဖြစ်သည် ။

"ကျုပ်က ရေးပြီးစာမူကို ပြန်ပြင်တဲ့ အခါ စာမျက်နှာ ၁၀၀ မှာ အနည်းဆုံး ၁၀ မျက်နှာအထိ ပြန်ဖြတ် ပစ်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်တာက စာဖတ်သူကို အမြန်ရထားလို ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေဖို့ အတွက် ဖြစ်တယ်" ဟူ၍ သူကပြောသည် ။

ရှယ်လဒန်သည် ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သည် ။ ဇာတ်ကွက်ကို ရှုပ်ထွေးအောင် တမင် ဆင်ထားတတ်သည် ။ ဒီအလုပ်တွင် သူ့ကို မိသူ ရှာမှ ရှားဟု ပင် ဝေဖန်ရေးဆရာတို့ က ဆိုကြသည် ။

ထို့ပြင် သူသည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် အခန်းအကူးအပြောင်းနှင့် အခန်းအဆုံးစာပိုဒ်များကိုလည်း အထူးသတိထား၍ ရေးသားတတ်သည် ။ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်မှု မပေးနိုင်လျှင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် မအောင်မြင်ဟု သူက ယုံကြည်သည် ။

ထို့ကြောင့် ပင် ယခု ‘မျိုးဆက်သွေး’ ဝတ္ထုတွင် ထိုနည်းများကို သူက တွင် တွင် ကြီးသုံးထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ အိုဟိုင်ယိုပြည်နယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးသို့ ထင်မြင်ချက် ပေးပို့ရာတွင် -

‘မျိုးဆက်သွေးကို ကျွန်မ၊ ဖတ်တာ သန်းခေါင်လောက်မှာ ဖတ်ပြီးသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေ အိပ်နေကြပြီ။ ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်လို့ ရရှိခံစားရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနဲ့ ရေးပြလို့ တောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . .’ ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည် ။

နယူးဂျာစီပြည်နယ်မှ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း -

‘ဒီခေတ်မှာ တော့ ဆရာကြီးဟာ အကောင်းဆုံး စာရေးဆရာပါပဲ။ ဒီစကားကို ကျွန်မပြောရာမှာ ကျွန်မရဲ့ နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို သက်သေထားပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်’ ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည် ။

အရေးကြီးသော ဇာတ်ဆောင်များ

နိုင်ငံခြားဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ဖတ်ရာတွင်
မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ အမြဲတမ်းလိုလို ကြုံတွေ့ရ တတ်သော
အခက်အခဲတစ်ရပ်မှာ ဇာတ်ဆောင်ပြဿနာပင် ဖြစ်သည် ။
ဇာတ်ဆောင်များများ ပါဝင်လေလေ ဤပြဿနာမှာ ပို၍
ကြီးမားလေလေ ဖြစ်တတ်သည် ။

ဤဝတ္ထုတွင် လည်း ဇာတ်ဆောင် အတော်များများ
ပါဝင်သောကြောင့် စာဖတ်သူများ အတွက် အခက် အခဲမရှိစေရန်
အရေးကြီးသောဇာတ်ဆောင်များကို အောက်တွင် စာရင်းပြုလုပ်၍
ဖော်ပြလိုက်ပါသည် ။

၁ ။ ဆင်မြူရယ်ရီဖေး ရီဖေးနှင့် သားများ ဆေးဝါး
ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကို စတင် တည်ထောင် သူ (ဤဝတ္ထု၏
အဓိကဇာတ်ဆောင် အယ်လစ်ဘောက်၏ အဘီ)၊

၂။ တီရင်နီယာ ဆင်မြူရယ် ရီဖေး၏ ဇနီး။

၃။ ဆင်မြူရယ်(ဆမ်)ရီဖေး ရီဖေးနှင့် သားများ
ကုမ္ပဏီကိုအမွေဆက်ခံသူ။ ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ။
(ဆင်မြူရယ်ရီဖေး၏ မြစ်၊ အယ်လစ်ဘောက်၏ ဖခင်)

၄။ အယ်လစ်ဘောက်ရီဖေး(အယ်လစ်ဘောက်) ဆမ်ရီဖေး၏
တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ဖခင် ဆမ်ရီဖေး သေဆုံးပြီးနောက် ကုမ္ပဏီကို
အမွေဆက်ခံသူ (ဤဝတ္ထုတွင် သူမအား အယ်လစ်ဘောက်၊ မစ္စ
အယ်လစ်ဘောက်ရီဖေး၊ မစ္စရီဖေး၊ မစ္စကီရီးစ်ဝီလျံ . . . စသည် ဖြင့်
နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထား သည်)

၅။ ရီးစ်ဝီလျံ (ရီးစ်) ရီဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီ၏
အမှုဆောင်လူကြီး၊ အယ်လစ်ဘောက်၏ ဖခင် ဆမ်ရီဖေး၏

အားအထားရဆုံး ညှာလက်ရုံး။

၆။ အန်နာရီယေး (အန်နာ) ဆမ်ရီယေး၏ ဝမ်းကွဲညီမ (ဂျာမနီတွင် နေသည်)

၇။ ဝေါလသာဂက်စနာ (ဝေါလသာ) အန်နာရီယေး၏ ခင်ပွန်း။ ဂျာမနီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီယေးကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။

၈။ ဟယ်လင်ရီယေး(ဟယ်လင်) ဆမ်ရီယေး၏ ဝမ်းကွဲညီမ (ပြင်သစ်တွင် နေသည်)

၉။ ချားမာတယ် (မာတယ်) ဟယ်လင်ရီယေး၏ ခင်ပွန်း၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီယေးကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ်။

၁၀။ ဆာအလက်နီဗိုးလ် (ဆာအလက်၊ အလက်) ဆမ်ရီယေး၏ ဝမ်းကွဲညီ (ပါလီမန် အမတ်။ အင်္ဂလန် နိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီယေးကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အင်္ဂလန်တွင် နေသည် ။)

၁၁။ ဗီဗီယံ ဆာအလက်နီဗိုးလ်၏ ဇနီး။

၁၂။ ဆီမိုနတ်တာရီယေး(ဆီမိုနတ်တာ) ဆမ်ရီယေး၏ ဝမ်းကွဲညီမ (အီတလီနိုင်ငံတွင် နေသည် ။)

၁၃။ အိုင်ဗိုဗလာဇီ (အိုင်ဗို) ဆီမိုနတ်တာ ရီယေး၏ ခင်ပွန်း။ အီတလီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီယေးကုမ္ပဏီ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။

၁၄။ ဒိုနာတယ်လာစပိုလီနီ (ဒိုနာတယ်လာ) အိုင်ဗိုဗလာဇီ၏ အမြောင်မယား။

၁၅။ မတ်စ်ဟော်နန် (ဟော်နန်) ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဇူးရစ်မြို့၊ ရဲအဖွဲ့ချုပ်၊ မူခင်း ထောက်လှမ်းရေး ဌာနမှ မူခင်းစုံထောက်။

၁၆။ ဒေါက်တာအီမီလ်ဂျိုပလီ(ဂျိုပလီ) ရိုဖေးကုမ္ပဏီပိုင်၊
အဓိကသုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခု၏ တာဝန်ခံသိပ္ပံပညာရှင်။

၁၇။ ဟား (မစ္စတာ) ဂျူးလီယက်ဘရွတ်(ဟားဘရွတ်)
ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ငွေချေးဘဏ်များ အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။

၁၈။ မစ္စကိတ်အားလင်း(မစ္စကိတ်) ရိုဖေးကုမ္ပဏီရုံးချုပ်မှ
ရုံးအတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီး။

အခန်း(၁)

တူရကီနိုင်ငံ

အီစတန်ဘူမြို့

စနေနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်

ည ၁၀ နာရီ၊

ရုံးခန်းထဲတွင် မီးရောင်မရှိ၊ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေ၏။ သူသည် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည် ။ ရုံးခန်းပြတင်းမှ ကျော်ကာ အီစတန်ဘူမြို့တွင်းရှိ ဗလီဝတ်ကျောင်းများ ၏ မျှော်စင်ပြာသာဒ်များကို ငေးကြည့်နေသည် ။ သူကား ကမ္ဘာပတ်၍ အနိုင်နိုင်ငံသို့ ရောက်ဖူးသူတည်း။ ထင်ရှားသော မြို့ကြီးပေါင်းတစ်ဒါဇင်ခန့်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ပမာ ကူးလူးသွားလာနေသူ ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ သူက အီစတန်ဘူမြို့ကိုသာ အကြိုက်ဆုံး။ အီစတန်ဘူမြို့ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်ရခြင်းမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် များ စွဲမက်သော ‘ဘီယိုဂလူလမ်း’ ကြောင့် လည်း မဟုတ်၊ ဟစ်လတန်ဟိုတယ်မှ ခမ်းနားဆန်းပြားသော ‘ လာလေဇက်’ အရက်ခန်းကြောင့် လည်း မဟုတ်။ မွတ်စလင်အမျိုးသားများ သာ

သိသော လမ်းကြိုလမ်းကြား အရပ်များ ၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြား
ပွဲဈေးတန်းကလေးများ နှင့် လူတစ်ယောက်သာ မြှုပ်နှံရပြီး
ကွယ်လွန်သူ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်စေရန် လူအများ
လာရောက်၍ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလေ့ရှိသော ‘တယ်လီ ဘာဘာ’
သင်္ချိုင်းတို့ ကြောင့် သာ ဖြစ်သည် ။

သူသည် ဟာဂျစ်ကာဖားအား အလွန်စိတ်ရှည်စွာဖြင့်
ထိုင်စောင့်နေသည် ။ သူ၏ စိတ်ရှည်ပုံမှာ သားကောင်ကို စောင့်ရသော
တောလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်၏ စိတ်ရှည်ပုံမျိုး ဖြစ်သည် ။ သူသည်
ပင်ကို အားဖြင့် တည်ငြိမ်၍ သမာဓိရှိသူ ဖြစ်သည် ။ မိမိ၏
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည် ။ သူကား
မျိုးရိုးလိုက်၍ ခန့်ညားချောမောသော ဝေလအမျိုးသား။ သူ့ဆံပင်များက
နက်မှောင်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာက ခန့်ညား၍ အားရှိသည် ။ ပြာရင့်ရင့်
သူ့မျက်လုံးများက ဉာဏ်အမြော်အမြင် ပြည့်ဝမှုကို ဖော်ပြနေ သည် ။
သူ့အရပ်မှာ ခြောက်ပေကျော်သည် ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်မှာ
အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြင့်
အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်သွင်မျိုးဖြစ်သည် ။ ကျန်းမာရေးကို
အလေးထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး
ဖြစ်သည် ။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ အနံ့များ ၊ အငွေ့အသက်များ ဖြင့်
မွန်နေသည် ။ ငြီးစိစိ ချုံမြဲမြဲ ဆေးပြင်းလိပ်နံ့၊ စူးရှသော
တူရကီကော်ဖီနံ့နှင့် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ အဆီပြန်နေသည့် ဝဖိုင့်ဖိုင့်
အတ္တဘောကြီးမှ ထွက်လာသော ကိုယ်နံ့များ ။

သို့သော် ရိုးစိတ်လျှံက ယင်းတို့ ကို လုံးဝဂရုမထားမိ။ လုံးဝ

မစဉ်းစားမိ။ သူ စဉ်းစားနေသည် မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ချာမိုနီး တောင်တက်စခန်းမှ ရောက်ရှိလာသော တယ်လီဖုန်း သတင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

"အလွန် တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ မစ္စတာဝီလံ၊ ကျွန်တော်တို့ တော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ၊ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အချိန်လုံးဝ မရလိုက်ပါဘူး၊ မစ္စတာရိုဖေးဟာ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ် ... "

ဆင်မြူရယ်(ဆမ်) ရိုဖေးသည် "ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီ"၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည် ။ ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီမှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံစုံတွင် ကုမ္ပဏီခွဲများ ဖွင့်လှစ်ထားရှိပြီး ကုဋေကုဋာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော ဒုတိယအကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီကြီးလည်း ဖြစ်သည် ။ ယခုလို ဆမ်ရိုဖေး ရုတ်တရက် မတော်တဆ သေဆုံးသွားခြင်းကို ရိုးစိတ်လျှံက လုံးဝ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည် ။ ဆမ်ရိုဖေးသည် အလွန်အားမာန်ပြင်းပြသူ ဖြစ်သည် ။ မရပ်မနား အလုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ ကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံများ နှင့် ရုံးခွဲများ သို့ လေယာဉ်မျိုးစုံဖြင့် တရစပ် ကူးသန်းသွားလာကာ တခြားသူတွေ မရှင်းနိုင်သော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးနေသူ၊ စနစ်သစ်များကို တီထွင်ပေးနေသူ၊ အလုပ်သမားများအား အလုပ်ပိုလုပ်ချင်အောင်၊ အကောင်းဆုံး လုပ်ချင်အောင် စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ပေးနေသူ ဖြစ်သည် ။ သမီးတစ်ယောက် အဖေ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း မိသားစုအရေးကို ဘေးချိတ်ထားပြီး အလုပ်တွင် သာ စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို

မြုပ်နှံထားသူဖြစ်သည်။ ဆမ်ရိုဖေးကား အလွန်ထက်မြက် သူ ဖြစ်သည်။
။ ရှာမှ ရှားသော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ယခု သူ မရှိတော့ပြီ။ သူ အသေအဆိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။
သူ့နေရာတွင် ဘယ်သူ့ကို အစားထိုး နိုင်မှာလဲ။ သူ
ထားပစ်ခဲ့သောကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည့် ကမ္ဘာကျော်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ခြေနိုင်လက်နိုင် အုပ်ချုပ်နိုင်မည့် သူမှာ
ဘယ်သူလဲ။ သူသည် သူ့နေရာတွင် ဆက်ခံမည့် သူကို
ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ လည်း
သူ့ကိုယ်သူ ယခုလို အသက် ၅၂ - နှစ် အရွယ်တွင် သေဆုံးမည်ဟူ၍
ကြိုတင်မသိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ လူ့လောကတွင် အကြာကြီး
နေနေရဦးမည်ဟု သူက တွက်ထားခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူ မရှိတော့။ သူ အသေအဆိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ရုံးခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် မီးလင်းသွားသည်။ ရီးစ်ဝီလျံသည်
အတွေးပြတ်သွားပြီး တံခါးမကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
မီးရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ခဏမျှ ဝါးသွားသည်။

" အို . . . မစ္စတာဝီလျံပါလား၊ ကျွန်မက ဒီမှာ ဘယ်သူမှ
မရှိဘူးမှတ်တာ "

ဝင်လာသူမှာ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူး စာရေးမ ဆိုဖီ ဖြစ်သည်။
ဆိုဖီသည် အီစတန်ဘူမြို့သို့ ရီးစ်ဝီလျံ လာတိုင်း ရုံးလုပ်ငန်း
အရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တွဲဖက်ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ သူမသည်
တူရကီအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အသက်က ၂၀ - ကျော် အရွယ်။
မျက်နှာပေါက်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်
ရှိသည်။ သူမသည် ချစ်မှုရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်သိမ်မွေ့သော

ရှေးဟောင်းတူရကီ ဓလေ့ပုံစံများကို နံ့နံ့ စပ်စပ် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း
ဝီလျံလာတိုင်း အပြောအဆို အမူအရာများ ဖြင့် ပြတတ်သည်။ သို့သော်
ဝီလျံက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

သူမက အသံချို့ချို့ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ။

"မစ္စတာကာဗား ခိုင်းထားတဲ့ စာတွေကို လက်နှိပ်စက် အပြီးရိုက်ဖို့
ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ။ မစ္စတာဝီလျံ အတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ"

ဆိုဖီက ပြောရင်း စားပွဲနားသို့ ကပ်လာသည်။ ။ သူမကိုယ်မှ
ကတိုးနံ့များ လှိုင်နေသည်။ ။

"မစ္စတာ ကာဗား ဘယ်သွားသလဲ"

ဆိုဖီက အားတုံ့အားနာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း . . .

"ဒီနေ့ သူ အပြင်ထွက်သွားတာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ၊ ခုထိ
ပေါ်မလာသေးပါဘူး။" ဆိုဖီက သူမ၏ လက်ဝါး ပြင်နုနုကလေးဖြင့်
ဂါဝန်အပေါ်ပိုင်းကို ညှင်သာစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ။ "ကျွန်မဆီက
အကူအညီတစ်ခုခုများ လိုပါသလား။" သူမ၏ မျက်ဝန်းများက
နက်မှောင်ပြီး အငွေ့ပြန်နေသလို ထင်ရသည်။ ။

"လိုတာပေါ့၊ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပါ"

ဆိုဖီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။

"အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်သွားရှာရပါမလဲ"

"ကာဗန်ဆာရီ ဟိုတယ်မှာ ရှာကြည့်၊ ဒါမှ မဟုတ်
မာမာရားဟိုတယ်မှာ ရှိနိုင်တယ်"

ကာဗန်ဆာရီ ဟိုတယ်မှာ ပို၍ ရှိနိုင်သည်။ ။ ကာဗား၏

အမြှောင်မယားကလေးတစ်ဦးမှာ ယင်းဟိုတယ် တွင် ဝတ်လစ်စားလစ်
ကချေသည် လုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုဖီက တောင်းပန်သံဖြင့် ပြောသည်။ ။

"ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မ . . . "

"သူ့ကို တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါ၊ တစ်နာရီအတွင်း ဒီရုံးခန်း
ရောက်မလာရင် အလုပ်ပြုတ်ပြီလို့ "။

ဆိုဖီ၏ မျက်နှာတွင် အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ ။

"ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ရှာကြည့်ပါ့မယ် မစ္စတာဝီလျံ"

ဆိုဖီသည် တံခါးမဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ။

"မီးပြန်ပိတ်ခဲ့"

တကယ်တော့ ဘာကိုမျှစဉ်းစားမနေဘဲ အမှောင်ထဲတွင်
ထိုင်နေခြင်းက ပို၍ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ရိုးစိတ်လျှံအဖို့
မစဉ်းစားဘဲနေ၍ မရ။ ဆမ်ရီဖေး၏ ရုပ်သွင်က သူ့စိတ်အာရုံထဲတွင်
ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာသည်။ ။ အမှန်ဆိုလျှင် ဒီနှစ်၊ ဒီရာသီ ဒီလို
စက်တင်ဘာလဆန်းကာလမျိုးတွင် ‘မောင့်ဘလန့်’ တောင်ထွတ်များကို
တက်ရသည် မှာ အလွန်လွယ်ကူသည် သာ ဖြစ်သည်။ ။ ဆမ်ရီဖေးသည်
ယခင်ကလည်း ဒီ တောင်ထွတ်များ ဆီသို့ တက်ရောက်ရန်
အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ သို့သော် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းများ ပြင်း

ထန်လွန်း၍ တောင်ထိပ်တွင် ခြေမချနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီတစ်ချီတော့ တောင်ထိပ်မှာ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီအလံကို စိုက်ဖြစ်အောင် စိုက်မှ ပဲ"

ခရီးထွက်ခါနီးတွင် သူက ယင်းသို့ပင် နောက်သလိုပြောင်သလိုဖြင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြေညာသွားခဲ့ သေးသည်။ ။

သို့သော် သူထွက်သွားပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် တယ်လီဖုန်းမှ သတင်းဆိုးကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ သတင်းပို့သူ၏ တုန်ယင်နေသောအသံကို ရိုးစိစိလျှံက လောလောလတ်လတ် ကြားယောင်နေ သေးသည်။ ။ " . . . အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ က ရေခဲမျောတုံးကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေကြပါ တယ်၊ မစ္စတာရိုဖေးဟာ ရုတ်တရက် ခြေချော်လဲကျသွားပြီး တောင်တက်ကြိုးပြတ်သွားတယ်၊ အသူတစ်ရာ နက်တဲ့ ရေခဲတောင်ကြီးထဲ လိမ့်ကျသွားတယ်"

ဆမ်ရိုဖေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရေခဲတောင်စွန်းများ နှင့် ရိုက်ခတ်ပြီး ရေခဲတောင်ကြားထဲသို့ တလိမ့် ခေါက်ကွေး လွင့်စင်လိမ့်ကျသွားပုံကို ရိုးစိစိလျှံ၏ စိတ်မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ ။ သူက ယင်းမြင်ကွင်းကို စိတ်မကူးမိရန် ကြိုးစားပြီး အာရုံလွှဲပစ်နေမိသည်။ ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှမှာ အတိတ်ကာလတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ ပြီ။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘာလအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေ၍ အကျိုးမရှိတော့။ သူ့အဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်ရမှာ က ယခုလောလောဆယ် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ။

ဤသတင်းဆိုးကြီးကို ဆမ်ရိုဖေး၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထံသို့ အကြောင်းကြားရန် ရှိသေးသည်။ ။ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် တကွဲတပြားစီ နေထိုင်ကြသည်။ ။ ပြီးတော့

သတင်းစာများ အတွက် ကြေညာချက်တစ်စောင်လည်း ထုတ်ပြန်ရဦးမည်။ ဤသတင်းသည် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးပမာ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလောက တစ်ခုလုံးသို့ ရိုက်ခတ်သွားပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်တွင် ရိုဖေးနှင့် သား များ ကု မွ ဏီ မှာ ပြဿနာသောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် ။ ‘ဆမ်ရိုဖေး ကွယ်လွန်သွားပြီ’ ဟု သော သတင်းသည် သူ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို လဲရာဖိထောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ကုမ္ပဏီ ၏ တာဝန်အရပ်ရပ်မှာ ရီးစ်ဝီလျှံ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။

ရီးစ်ဝီလျှံသည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က ဆမ်ရိုဖေးနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည် ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၂၅ နှစ်။ အလုပ်ကဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကလေးတစ်ခု၏ အရောင်းမန်နေဂျာ။ သူသည် အသိဉာဏ် ထက်မြက်သည် ။ ထိုးထွင်းဉာဏ်လည်း ရှိသည် ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတိုးချဲ့လာသောအခါ ရီးစ်၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ လည်း ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည် ။ ရီးစ်၏ အစွမ်းအစကို ဆမ်ရိုဖေးက မြင်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီတွင် လာလုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းသည် ။ သို့သော် ရီးစ်က လက်မခံ၊ ပေးလာသော ရာထူးကို ပယ်ချလိုက် သည် ။ ထိုအခါ အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သော ဆမ်ရိုဖေးက အပိုင်ကြံသည် ။ ရီးစ်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီကို အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူလိုက်သည် ။ ဒီလိုနှင့် ရီးစ် မှာ ဆမ်ရိုဖေး၏ လက်အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့ သည် ။ ထိုစဉ်က ဆမ်ရိုဖေးနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့သည် များကို ရီးစ်က ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည် ။

"မောင်ရင့်ကို ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီက ပိုင်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်

မို့ မောင်ရင်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ စုတ်ကလေးကို ကျုပ်
ဝယ်လိုက်တာပေါ့။"

ဆမ်ရီဖေး၏ စကားကြောင့် ရီးစ်အဖို့ ဝမ်းလည်း သာမိသည် ။
တစ်ချိန်တည်းတွင် မခံချင်စိတ်လည်း ဖြစ်မိသည် ။ ထို့ကြောင့် သူက
ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ဘာပြောမှာ လဲ"

ဆမ်ရီဖေးက ပြုံးသည် ။ ပြီးတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်သည် ။

"မောင်ရင် လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီမှာ ရီးစ် . . မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်မှာ
တူညီတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်။ တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ကြီးပွားချင်စိတ်ရှိကြတယ်။ တို့ က ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို
ခါးစောင်းတင်ချင်ကြတယ်။ အဲဒီ လိုဖြစ်အောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပြမယ်"

ကြားရသော စကားများက တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ။
ရင်ထဲတွင် မီးတောက်မတတ် ဆာလောင် မှတ်သိပ်နေသော
လူငယ်ကလေးအတွက် ပွဲတော်ကြီးတည်ပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားတော့သည် ။ အကြောင်းရင်း ခံကတော့ ရီးစ်ဝီလျံ၏ ဘဝတွင်
ဆမ်ရီဖေး မသိသေးသော အရာတစ်ခုရှိသည် ။ တကယ်တော့
ဒီအချိန်ကစပြီး ယခင် ရီးစ်ဝီလျံမရှိတော့။ ဘဝတွင်
မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့ရခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ရခြင်းနှင့်
ဆင်းရဲတွင်းနက်ခဲ့ခြင်း တို့ က လူသစ်၊ စိတ်သစ်ဖြင့် ရီးစ်ဝီလျံအသစ်ကို
မွေးထုတ်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရိုးစိတ်လျှံကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝေလနယ်ရှိ ‘ဂွင့်’ နှင့် ‘ကမာသင်’
 ကျောက်မီးသွေးတွင်း နယ်မြေတစ်ဝိုက် တွင် မွေးဖွားခဲ့သည် ။
 ဒီနယ်မြေတွင် သဲကျောက်၊ ထုံးကျောက်နှင့် ကျောက်မီးသွေးများ ဖြင့်
 ပေါကြွယ်ဝသော လျှို့မြောင်တောင်ကြားများ အများ အပြားရှိသည် ။
 ဒီနယ်မြေရှိ မြို့ရွာဒေသအမည်ဟူသမျှမှာ စာပေဝင်ကြသည် ။
 သမိုင်းဝင်ကြသည် ။ ဒီနယ်မြေသည် ကဗျာစာဆိုတို့ ၏ စိတ်အာရုံ
 ကွန့်မြူးရာနယ်မြေ ဖြစ်သည် ။ ယခင်က ဒီ နယ်မြေတစ်လျှောက်တွင်
 စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်တောတန်းကြီးများ ရှိခဲ့သည် ။ သို့သော်
 စက်မှုတော်လှန် ရေးကြီးပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ယင်းသစ်ပင်များမှာ
 သံရည်ကျိုစက်များ အတွက် ထင်းဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ သည် ။

ရိုးစိတ်လျှံ၏ ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေသည် သမိုင်းဝင်
 အာဇာနည်များ ပေါ်ထွန်းရာ နယ်မြေလည်း ဖြစ်သည် ။
 ဒီနယ်မြေသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ရောဘတ်ဖာရားသည်
 အိမ်ထောင်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသာရေး ပညတ်ချက်ကို
 တော်လှန်ဖောက်ဖျက်သောကြောင့် ဗရင်ဂျီခရစ်ယာန်ကျောင်းတော်
 အာဏာပိုင်များက ကားစင် တင်၍ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ခြင်းကို
 ခံခဲ့ရသည် ။ ဟိုင်ဝယ်ဘုရင်ကြီးသည် ၁၀ ရာစုခေတ်တွင် ဝေလ
 နယ်သားတို့ အတွက် တရားဥပဒေများကို တီထွင်ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့သည် ။
 သား ၁၂ ယောက် သမီး ၂၄ ယောက် တို့ ၏ ဖခင် စစ်သူရဲကောင်းကြီး
 ဘရိုင်ချင်သည် သူ့နိုင်ငံအား ကျူးကျော်လာသမျှ ရန်သူတို့ အား
 ရဲရဲရင့်ရင့် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည် ။

ရီးစ်ဝီလျှံ၏ ဇာတိမွေးမြေကား ယင်းသို့လျှင် သမိုင်းဝင်
ဂုဏ်ဒြပ်များ ဖြင့် ဖြိုးဝေကြွယ်ဝသော နယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
သူ့ဘဝကတော့ သမိုင်းလည်း မဝင်၊ ဂုဏ်ဒြပ်လည်း မထင်။ သူ၏
ဘိုးဘွားဘီဘင်မှန်သမျှ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ သာ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခေတ်က သတ္တုတွင်းများမှာ ငရဲဘုံနှင့် ဘာမျှ မခြား။
အလုပ်သမားတို့ ၏ ဘဝမှာ လည်း ငရဲသားတို့ ၏ ဘဝနှင့်
ထပ်တူထပ်မျှ။ သတ္တုတွင်းလုပ်သားတို့ ၏ ငရဲသားဘဝ
ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံကို ရီးစ်သည် လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်ကပင်
သူ့ဖခင်နှင့် သူ့ဦးလေးများက ပုံပြင်ပမာ ပြောပြ၍ အတွင်းကျကျ
သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လုပ်ခ တိုးမြှင့်ပေးရေး၊ အလုပ်ချိန် ကန့်သတ်ရေး၊
လူမမယ်ကလေး ငယ်များအား အလုပ်မခိုင်းရေး၊ အမျိုးသမီးများအား
မတန်တဆ အလုပ်ကြမ်းများ မလုပ်ခိုင်းရေးတို့ အတွက်
အလုပ်သမားများက တိုက်ပွဲဝင်သောအခါ အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီးများက
သတ္တုတွင်းများကို ပိတ်ပစ်ကြသည်။ အလုပ်သမား ထောင်ပေါင်းများ
စွာတို့ မှာ ထမင်းငတ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး အာဟာရပြတ်၍
သေကိန်း ကြုံလာ သောအခါ အလုပ်သမားများက
လက်နက်ချကြရသည်။ ထိုအခါ အလုပ်ရှင်များက
လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ အောင်ပွဲခံကြသည်။ အောင်သေသောက်၍
အောင်ပွဲကြီး နှံ့ကြသည်။

သတ္တုတွင်းများ ပြန်ဖွင့်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ အကြောင်းထူးမလာ။
ငရဲမှာ ငရဲပင်ဖြစ်သည်။ ရီးစ်၏ ဘိုးဘွားမိဘ အားလုံးလိုလိုပင်
သတ္တုတွင်းများ ၌ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ အချို့က မြေတွင်းထဲမှာ
အသက် ပျောက်ကြရသည်။ အချို့က အဆုတ်ထဲ မီးသွေးမှုန့်ဝင်၍
သွေးပါချောင်းဆိုးရောဂါဖြင့် သေကြရသည်။ ၃၀ ကျော်သည် အထိ

အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ရသူဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ။

ဒီဖြစ်ရပ်များကို ရိုးစိန်၏ ဖခင်နှင့် ဦးလေးများက ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ ။ မြေအောက်အမှောင်တိုက်ထဲ လှောင်ပိတ်သေဆုံးမှုများ ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ကျိုးပဲ့ချွတ်ယွင်းမှုများ နှင့် သပိတ်မှောက်၍ အလုပ်ပြုတ်၊ အလုပ်ပြုတ်၍ ထမင်းငတ် သေဆုံးမှုများ အကြောင်းကို ရိုးစိန်မှာ မကြားချင်အဆုံး ကြားနေခဲ့ရသည်။ ။ ဒီလောက ဒီဘဝကို ရိုးစိန်သည် ကလေးဘဝကပင် စိတ်နာခဲ့သည်။ ။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး မြေအောက်အမှောင်တိုက်ထဲတွင် ဆုံးရှုံးခံရမည်ကို အထူးပင်တွေ့ ကြောက်မိခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူသည် ၁၂ နှစ်သား အရွယ်တွင် အိမ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။ ။ သူသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ ရှိရာ လျှို့မော်င်တောင်ကြားများကို စွန့်ခွာပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများ ရှိသော ဆူလီရန်နီ ပင်လယ်အော်ဒေသနှင့် လာဗာနော့(ခ) ကမ်းရိုးတန်းဒေသသို့ လာခဲ့သည်။ ။ ထိုဒေသတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် များ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ ။ ရိုးစိန်ကလေးသည် ၎င်းတို့ ၏ အထုပ် အပိုးများကို သယ်ဆောင်ပေးသည်။ ။ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသမျှကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်ပေးသည်။ ။ အမျိုးသမီး ကြီးများအား ကမ်းခြေရှိ ကျောက်ဆောင်တောက်ထွတ်များ ပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် ဖေးမကူညီသည်။ ။ မြင်းလှည်း မောင်း၍ သွားလိုရာသို့ ပို့ပေးသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝှစ်ဟိုးပင်လယ်အော်ဒေသရှိ အပန်းဖြေဥယျာဉ်တွင် အချိန် ပိုင်း အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်လုပ်လိုက်သေးသည်။ ။

တကယ်တော့ ယခု သူ ရောက်နေသော နေရာမှာ သူ့ဇာတိမြေနှင့်

များ စွာ မဝေး။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ခရီးမျှသာ ဖြစ်သည် ။ သို့သော်
ယင်းဒေသနှစ်ခု၏ အကွာအဝေးကို တိုင်းတာ၍ မရနိုင်။ ယင်းဒေသ
နှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လုံးဝ ခြားနားသည် ။ ယခု
သူရောက်နေသော ဒေသမှာ သီးခြားကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ဖြစ်သည် ။ သူက
ဒီဒေသကိုပိုလှသည် ဟု မြင်သည် ။ ဒီဒေသမှ လူတွေကို ပိုလှသည် ဟု
ထင်သည် ။ သူ့အဖို့ မိန်းမတိုင်း မိန်းမတိုင်း လှနေကြသည် ။
မင်းသမီးလို၊ ဘုရင်မလို လှနေသည် ။ ယောက်ျားတွေလည်း
ခန့်ညားကြသည် ။ ကျက်သရေရှိကြသည် ။ ဒီဘဝမျိုး ဒီလောကမျိုးကို
သူလည်း ပိုင်ဆိုင်သည် ဟု ယုံကြည်သည် ။ ဒီဘဝ၊ ဒီလောက သို့
ရောက်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည် ။

၁၄ နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ ရိုးစ်သည်
ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်စုထားသည့် ငွေကလေးဖြင့် လန်ဒန်မြို့ တော်သို့
ဘဝခရီး တစ်ဆင့်လှမ်းခဲ့သည် ။ ပထမ သုံးရက်အတွင်း
ခြေကျင်လျှောက်ပြီး တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည် ။ မြင်ရ၊
ကြားရသမျှ တစ်ခုမကျန် အငမ်းမရ လေ့လာသည် ။

ကံအားလျော်စွာ မကြာမီပင် အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
ပစ္စည်းသယ်ပို့လုပ်သား အလုပ်ကို ရသည် ။ အထည်ဆိုင်တွင် စာရေး
နှစ်ယောက်နှင့် စာရေးမတစ်ယောက် ရှိသည် ။ စာရေးနှစ်ယောက်က
ဘဝင်ကိုင်ကြ သည် ။ စာရေးမကတော့ ဝေလနယ်မှ
တောသားကလေးအဖို့ အလှနတ်သမီးကလေး ဖြစ်နေသည် ။ စာရေးမ
ကလေးကို မြင်ရတိုင်း သူ့ရင်မှာ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ရသည် ။ ရိုးစ်မှာ
တောသားပီပီ အဝတ်အစားကလည်း ဖိုသီ ဖတ်သီ၊
မြို့သားစကားကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် မပြောတတ်သေး။
သူ့အမူအရာကလည်း ထောင့်မကျိုးသေး။ ထို့ကြောင့် စာရေးတွေက

သူ့အပေါ် အထက်စီးနှင့် ဆက်ဆံကြသည် ။ သူ့နာမည် အသံထွက်အမှန်က "ရီးစ်" ဖြစ်သော်လည်း "ရိုက်စ်" ဟု လည်းကောင်း၊ "ရိုင်း" ဟု လည်းကောင်း ပြောင်လှောင်၍ ခေါ်ကြသည် ။

စာရေးမကလေးကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ ရီးစ်အပေါ်တွင် ကြင်နာမှုပြသည် ။ တစ်နေ့တွင် စာရေးမ ကလေးက ရီးစ်အား သူ့အခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့သည် ။ သူမသည် အခြားမိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့် ပေါင်း၍ တစ်ခန်းတည်း ငှားနေသည် ။ အခန်းရောက်တော့ စာရေးမကလေးက ရီးစ်အား လက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် ကျကျနန ဧည့်ခံသည် ။ ရီးစ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်နေသည် ။ "ဒီနေ့တော့ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး မိန်းမရတဲ့ နေ့ ဖြစ်တော့မှာပဲ" ဟု ကျိတ်တွေးပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ အတော်ကြာတော့ သူက စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စာရေးမကလေးကို ကျုံးဖက်လိုက်သည် ။ စာရေးမလေးက သူ့မျက်နှာကို ခဏမျှစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်သည် ။

"ငါကမင်းကို အဲဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးပေးဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အကြံဉာဏ်တော့ ပေးမယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင် အဝတ်အစားကို ကျကျနန ဝတ်ပါ၊ အဆင့်အတန်း မီမီ ပညာတတ်အောင် လုပ်ပါ၊ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူတွေပြောဆိုပြုမူပုံတွေကို လေ့လာပါ"

ယင်းသို့ ပြောပြီး စာရေးမကလေးက ရီးစ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာက သွယ်လျလျနှင့် မေတ္တာရိပ်လွှမ်းနေသည် ။ အပြာရင့်ရောင် သူ့မျက်လုံးများက ကြည်စင်ရွန်းလက်နေသည် ။

စာရေးမကလေးက အသံချိုကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ။

"မင်းက အရွယ်ရောက်လာရင် ကြီးပွားမဲ့လူပါ"

"မင်းကိုယ်မင်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင် . . . " ဒီစကားကို ကြားရချိန်မှ စ၍ "စိတ်ကူးထဲမှ ရိုးစိတ်လျှံ"ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ 'တကယ့်ဘဝထဲမှ ရိုးစိတ်လျှံ'ကတော့ ပညာမတတ်၊ ဗဟု သုတမရှိ၊ ကျောထောက် နောက်ခံ မရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ အတိတ်မရှိ၊ အနာဂတ်မရှိ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စိတ်ကူးရှိသည် ။ ဉာဏ်ရှိသည် ။ မီးလိုပြင်း သောရည်မှန်းချက် ရှိသည် ။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပင် လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြည့်စုံပြီ၊ အလုပ်ဖြစ်ပြီ။

သူသည် ယင်းရည်မှန်းချက်ဖြင့် သူဖြစ်ချင်သော၊ သူလိုချင်သောရုပ်ပုံလွှာကို စတင်ပုံဖော်သည်။ ။ သူ့ ရုပ်ပုံလွှာကို သူ မှ နံ ထဲ မှာ ကြည့်မိသည် ။ မြို့သားစကား မပြောတတ်သော၊ အဝတ်အစား အချိုးမကျသော တောသားကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံကို မမြင်ရတော့။ ။ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆန့်သော၊ အောင်မြင်သောလူငယ်တစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လာရသည်။ ။ ရိုးစိတ်သည် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ရည်မှန်းထား သော ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လာရသည်။ ။ ရိုးစိတ်သည် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ရည်မှန်းထားသော ရုပ်ပုံလွှာမျိုး ဖြစ်လာ အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားဖန်တီးယူခဲ့သည်။ ။ သူသည် ညကျောင်းတက်သည်။ ။ နေ့အားများ တွင် ပန်းချီ ပြခန်းများ သို့ သွားသည်။ ။ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်များ သို့ သွားသည်။ ။ ဇာတ်ရုံများ

သို့ သွားသည် ။ ဝတ်ကောင်း စားလှဖြင့် အထက်တန်းမှ
ထိုင်ကြည့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို သေသေချာချာ လေ့လာသည် ။
ပုံမှန်အစား အသောက်များ အတွက် ငွေကို ချွေတာပြီး
အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုသို့ တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန်
သွားသည် ။ အခြားလူတွေ အစားအသောက် မှာ ပုံ
စားသောက်ပုံများကို အတုခိုးသည် ။ သူသည် လေ့လာသည် ။
သင်ယူသည် ။ မှတ်ထားသည် ။ အတိတ်က အမှားများကို ပြင်၍
အနာဂတ်အတွက် ခရီးနှင်သည် ။

တိုတောင်းသော တစ်နှစ်တာ အတွင်းမှာပင် သူ့ဘဝ၊
သူ့အခြေအနေများ တိုးတက်လာသည် ။ သူသည် ယခင်က
အလှနတ်မိမယ်လို စွဲလမ်းမိခဲ့သော စာရေးမကလေးကို ကြည့်၍
မရတော့။ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျို တောသူတစ်ယောက်လောက်သာ
မြင်လာတော့သည် ။ သူသည် အထည်ဆိုင်လုပ်သားဘဝမှ
နုတ်ထွက်ပစ်လိုက် ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင် ဌာနခွဲတစ်ခုဖြစ်သော
ဆေးဆိုင်တစ်ခုမှာ စာရေးဝင်လုပ်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ သူ့အသက်က
၁၆ နှစ်ရှိပြီ။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်ကအသက်ထက် ရင့်သည် ။
အရပ်လည်း ရှည်လာသည် ။ ဝလည်း ဝလာသည် ။ သူ၏
ကျက်သရေရှိသော ဝေလနယ်သားမျက်နှာနှင့်
သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် မသိမသာ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမှုတွေကို
အမျိုးသမီးတွေက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်လာသည် ။ ဆေးဆိုင်တွင် သူသည်
ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေ သည် ။ ဈေးဝယ်အမျိုးသမီးတွေက
အခြားစာရေးတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ရီးစံ လက်နှင့် ကမ်းပေးသော
ပစ္စည်း ကိုမှ ဝယ်မယ်ဆိုပြီး တမင်ရပ်စောင့်ကြသည် ။ သူသည်
အဝတ်အစားကိုလည်း အချိုးကျကျ ဝတ်တတ်လာ သည် ။

မြို့သားစကားကိုလည်း ဝီဝီပြင်ပြင်ပြောတတ်လာသည် ။ သူသည် အဝေးကြီးမှ လာခဲ့ရသည် ။ ဆိပ်ခေါင် တော်ဖျားဒေသမှ လာခဲ့ရသော ကျေးတောသားကလေး ဖြစ်သည် ။ ဒီအချက်ကို သူသိသည် ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ရုပ်ကို သူ မှန်ထဲပြန်ကြည့်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်နိုင်သေး။ သူလျှောက်ရမည့် ခရီးက ရှေ့မှာ အဝေးကြီး ကျန် သေးသည် ဟု သဘောပိုက်မိသည် ။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ရိုးစ်အား ဆေးဆိုင်တွင် မန်နေဂျာအဖြစ် ရာထူးတိုးပေးသည် ။ ခရိုင်မန်နေဂျာက သူ့ကို အားပေးစကားဆိုသည် ။

"ဒါကအစပဲ ရှိသေးတယ် ဝီလျံ၊ ကြိုးစားသာ လုပ်ပါ၊ တစ်နေ့မှာ မင်းဟာ ဒီလိုဆိုင်ပေါင်း ဒါဇင်ဝက် ကို ဦးစီးရတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာမှာ ပါ"

သူသည် မန်နေဂျာဖြစ်လာပေမဲ့ ကျောင်းကို လက်မလွှတ်။ "လုပ်ခွင်မပျက် ပညာဆက်"သည် ။ တစ်ဖက်ကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ အုပ်ချုပ်မှုပညာ၊ ရောင်းဝယ်ရေးပညာနှင့် စီးပွားရေးကုန်သွယ်ရေး ဥပဒေများကို လေ့လာသည် ။ သူသည် ပညာသင်ရသည် ကို မရောင့်ရဲနိုင်၊ ရသမျှ လိုချင်သည် ။ သူ၏ "စိတ်ကူး ထဲမှ ရုပ်ပုံလွှာ"က "လှေကားထိပ်"မှာ ရှိသည် ။ ယခု သူ့လက်တွေ့ဘဝက "လှေကားရင်း" မှာပဲ ရှိသေးသည် ဟု သူက ယူဆသည် ။ တစ်နေ့တော့ သူ့အဖို့ လှေကားထိပ်အထိ တက်ရန် အခွင့်အရေး ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ထိုနေ့က သူတို့ ကုမ္ပဏီမှ နယ်လှည့်အရောင်းဝန်ထမ်းတစ်ဦး ရိုးစ်၏ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဈေးဝယ်လာနေ သော အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ

စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။ တကယ်တော့ ယင်းအမျိုးသမီးများမှာ တကယ် လိုအပ်၍ လာဝယ်ကြခြင်း မဟုတ်။ ရိုးစိန် ရုပ်ကိုမြင်ချင်လို့ ရိုးစိန် စကားသံကို ကြားချင်လို့ တမင်လာကြခြင်း သာဖြစ်သည်။ ။ ဒါကို နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းကြီးက မြင်တော့ ရိုးစိန်ကို ပြောသည်။ ။

"ဒီမှာ သူငယ် . . . မင်း ဒီဆိုင်မှာ မန်နေဂျာဘဝနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေဖို့ မသင့်တော့ဘူး၊ နွားခြေရာခွက်ထဲ ရောင့်ရဲမနေပါနဲ့ ၊ ရေကန်ကြီးထဲ ပြောင်းသင့်ပြီ"

"ဒီတော့ . . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ခင်ဗျာ"

"မပူပါနဲ့ ၊ မင်းအကြောင်း ငါ့ 'ဘေ့စ်'ကို ငါပြောပြမယ်"

နောက်ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာတော့ ရိုးစိန်မှာ မန်နေဂျာဘဝမှ နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းမှူးဘဝသို့ ရောက်ရှိ သွားတော့သည်။ ။ သူသည် နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းမှူး ၅၀ အနက်မှ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်သောအခါ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်သူမှာ သူသာဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။ ။ သူသည် သူရည်မှန်းထား သော၊ သူပုံဖော်နေသော စိတ်ကူးထဲမှ ရုပ်ပုံလွှာအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အသိဉာဏ်ရှိသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ ပါးနပ်လိမ္မာသော၊ ခန့်ညားချောမောသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဒီအရည်အချင်းတွေက မွေးရာပါ အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ ။ လုပ်ယူ၍ မရနိုင်ဟု လူတိုင်းက ယူဆသည်။ ။ သို့သော် ရိုးစိန်ကတော့ ယင်းအရည်အချင်းတွေကို မွေးယူခဲ့သည်။ ။ လုပ်ယူခဲ့သည်။ ။ သူသည် သူ စိတ်ကူးထားသော ရုပ်ပုံလွှာကို ရခဲ့ပြီ။

ရိုးစိန်သည် နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းမှူး အဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံအနှံ့ ခရီးသွားသည်။ ။ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းသည်။ ။ ကုန်သည် တွေနှင့်

စကားပြောသည် ။ သူတို့ ပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်သည် ။
နယ်လှည့်ခရီးမှ လန်ဒန် မြို့သို့ ပြန်လာတော့ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီအတွက်
အကျိုးရှိသော အကြံဉာဏ်များ ပါလာသည် ။ သူကား လေ့ကားထိပ် သို့
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် တက်ခဲ့ပြီ။

လုပ်သက် သုံးနှစ်ကြာသောအခါ ရီးစ်အား
အထွေထွေအရောင်းမန်နေဂျာအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရသည် ။
သူ၏ ကျွမ်းကျင်သော စီမံအုပ်ချုပ်မှုကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ လည်း
တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ သည် ။

လေးနှစ်ခန့်ကြာတော့ ရီးစ်ဝီလျံ၏ ဘဝထဲသို့ ဆမ်ရိုဖေး
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည် ။ ရီးစ်၏ ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ဆမ်ရိုဖေးက
ကောင်းစွာသိသည် ။

"မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မှာတူညီတဲ့ အချက် တစ်ချက်ရှိတယ်၊ တို့ က
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ခါးစောင်းတင်ချင်တဲ့ လူစားတွေ၊ မင်းကို
ငါနည်းလမ်းညွှန်ပြမယ်"

ဆမ်ရိုဖေးက သူ့ကို ယင်းသို့ ပြောခဲ့သည် ။ ပြောသည့် အတိုင်းသည်း
တကယ် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ဆမ်ရိုဖေးသည် ရှာမှ ရှားသော လမ်းညွှန်ဆရာ ဖြစ်သည် ။
ဆရာကောင်းအောက်တွင် ကိုးနှစ်ကျော် ကျော်မျှ ဆည်းပူးပြီးသောအခါ
ရီးစ်ဝီလျံသည် ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီ၏ ညာလက်ရုံးဘဝသို့

ရောက်လာခဲ့ သည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရာထူးတွေ တက်လာသည် ။
တာဝန်တွေ ပိုပေးခံလာရသည် ။ သူ့အစွမ်းကြောင့် ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်တွင်
ကုမ္ပဏီခွဲတွေ အများကြီး ဖွင့်နိုင်လာသည် ။ အစစအရာရာ သူ့မပါ
မပြီးတော့။ သူက စနစ်သစ် တွေ ထွင်သည် ။ ကမ္ဘာလှည့်၍
ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းပေးသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း
ဟူသမျှ ချေးခါးအူမ နှံ့စပ်နားလည်သူမှာ ဆမ်ရီဖေးမှ တစ်ပါး
သူသာဖြစ်တော့သည် ။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို
ဆက်ခံနိုင်သူမှာ လည်း သူမှ တစ်ပါး မရှိတော့။ တစ်နေ့မနက်တွင်
ရီးစ်နှင့် ဆမ်ရီဖေးတို့ သည် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ကာရာကက်မြို့မှ
ဘိုးအင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးဖြင့် ပြန်လာကြသည် ။ ယင်းလေယာဉ်မှာ
ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ရှစ်စင်းအနက်မှ ဇိမ်ခံဂျက် လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း
ဖြစ်သည် ။ ရီးစ်သည် ကုမ္ပဏီပိုင် ဆေး ပစ္စည်းများ တင်ပို့ရေးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဗင်နီဇွဲလားအစိုးရနှင့် အောင်အောင်မြင်မြင်
စာချုပ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဆမ်ရီဖေးက အလွန်ကျေနပ်နေသည် ။

"ဒီလုပ်ရပ်အတွက် မောင်ရင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်တဲ့
ဘောနပ်ဆုကြီးနဲ့ ဂုဏ်ပြုပါ့မယ်"

ရီးစ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် ဘောနပ်ဆုငွေ မလိုချင်ဘူး . . . ဆမ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ
အစုရှယ်ယာ ပါဝင်ခွင့်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ မှာ
အဖွဲ့ဝင်တစ်နေရာပဲလိုချင်တယ်"

သူသည် ယင်းအခွင့်အရေးနှင့် ယင်းရာထူးအတွက်
အမှန်ပင်ထိုက်တန်သည် ။ ဒါကို သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး သိသည် ။
သို့ပေမဲ့ ဆမ်က . . .

"ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . ဝီလျံ၊ ငါက မင်းအတွက် ဖြစ်ပေမဲ့လည်း ဥပဒေကိုတော့ မဖောက်မဖျက်နိုင် ဘူး၊ ရိုဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီဟာ မိသားစုပိုင် ကုမ္ပဏီပါ။ ရိုဖေးမိသားစုကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ရှယ်ယာဝင်ခွင့် လည်း မရှိဘူး၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး"

တကယ်တော့ ဒါကို ရိုးစစ်ကလည်း အသိပင် ဖြစ်သည် ။ သူသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး မှန်သမျှ တက်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ သို့သော်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်နှင့် တော့ မဟုတ်။ သူက အပြင်လူဖြစ်သည် ။ ရိုဖေးမျိုးဆက် တွင် ဆမ်ရိုဖေးက အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသော နောက်ဆုံး အမျိုးသား ဖြစ်သည် ။ အခြားရိုဖေးမျိုးဆက်ဝင်များ မှာ အမျိုးသမီးတွေချည်းဖြစ်ကြသည် ။ ဆမ်ရိုဖေး၏ ဝမ်းကွဲညီမများ ဖြစ်သည် ။ ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေး စည်းကမ်း အရ သူတို့ ၏ ခင်ပွန်းများက အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်လာကြသည် ။ အန်နာရိုဖေး၏ ယောက်ျား ဝေါ်လသာ ဂက်စနာ၊ ဆီမိုနက်တာရိုဖေး၏ ယောက်ျား အိုင်ဗိုပလာဇီ၊ ဟယ်လင်ရိုဖေး၏ ယောက်ျား ချားမာတယ်၊ ပြီးတော့ ရိုဖေး မျိုးဆက်ဝင် မိခင်မှ မွေးဖွားသော ဆာအလက်နီခိုးလ်။

ထို့ကြောင့် လည်း ရိုးစစ်ဝီလျံက မျက်စိမှိတ်ပြီး အတွင်းကျိတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သည် ။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် သူ တစ်နေရာ ရသင့်သည် ကို သူ သိသည် ။ တစ်နေ့သောအခါ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို သူပင် အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရလိမ့်မည် ဆိုသည် ကိုလည်း သူသိသည် ။ လက်ရှိအခြေအနေတွေက သူတက်လမ်းကို ဟန့်တား ထားသည် ။ သို့သော် အခြေအနေဆိုတာက မမြဲ ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပဲ။ ထို့ကြောင့် ရိုးစစ်က ကုမ္ပဏီတွင် ဆက်

လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ဆမ်ရိုဖေးကလည်း သူ့အား "စိတ်ရှည်ခြင်း အတတ်ပညာ"ကို သင်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကိုင်း . . . အခုတော့ ဆမ်ရိုဖေး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ရုံးခန်းတွင် မီးပြန်လင်းလာသည် ။ တံခါးဝတွင် ဟာဂျစ်ကာဖား ရပ်နေသည် ။ ကာဖားမှာ တူရကီ အမျိုးသားဖြစ်ပြီး အီစတန်ဘူမြို့ရှိ ရိုဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီခွဲမှ အရောင်းမန်နေဂျာ ဖြစ်သည် ။ သူသည် အသားမည်း၍ အရပ်ပူသည် ။ ဗိုက်ကလည်း ရွဲသည် ။ အဝတ်အစားကို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ထားသည် ။ မမျှော်လင့် ဘဲ ရိုးစ်ကို တွေ့ရတော့ သူကအံ့အားသင့်နေသည် ။

"ဟာ . . . ရိုးစ် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အီစတန်ဘူမှာ ရှိနေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးတ မထင်ဘူး၊ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်သွားပြီ အောက်မေ့နေတာ၊ ကျွန်တော် အရေးပေါ်ကိစ္စလေးတစ်ခု . . ."

"ထိုင် . . . ဟာဂျစ်၊ ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကုမ္ပဏီစကားဝှက်နဲ့ သံကြိုး လေးစောင် ပို့စရာရှိတယ်၊ တစ်နိုင်ငံစီ ခွဲပို့ရမယ်၊ ဒီသံကြိုးစာတွေကို ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီစာပို့လုလင်တွေက သက်ဆိုင်သူတွေဆီ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပို့စေချင်တယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့ လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်"

ကာဖားက ဘုမသိဘမသိနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ရီးစ်က သူ့လက်မှ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည် ။

"နယူးစီးတီးစာတိုက်က ပိတ်နေပြီ၊ ယင်နီစာတိုက်က ပို့ပါ၊ မိနစ် ၃၀ အတွင်း ပို့ပြီးဖြစ်ရမယ်" သူက သံကြိုးစာကြမ်းကို ကာဖေးသို့ကမ်းပေးသည် ။ "ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မေးလားမြန်းလား မလုပ်ရဘူး၊ လုပ်တဲ့ လူ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်"

ကာဖားက သံကြိုးစာကို ဖတ်ကြည့်သည် ။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးသွားသည် ။

"အလို . . . ဘုရား . . . ဘုရား" သူက ရီးစ်၏ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့် . . . ဘယ်လို . . ."

"တောင်တက်ရင်း မတော်တဆ သေဆုံးသွားတာ"

ရီးစ်က ပြောလိုက်သည် ။ ယခုတော့မှ ရီးစ်က သူမတွေးချင်သော သူ့အတွေးအာရုံထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထား သော အတွေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေးမိသည် ။ တခြားမဟုတ်။ ဆမ်ရိုဖေး၏ သမီး အယ်လစ်ဇဘက်ရိုဖေး အကြောင်း . . .။ သူမအသက်မှာ ၂၄ နှစ်ရှိပြီ။ သူမကို ရီးစ် ပထမဆုံးတွေ့ရတုန်းက ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်သာ ရှိသေးသည် ။ ထိုစဉ်က အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ဝလွန်းသည် ။ အရှက်အကြောက်လည်း ကြီးသည် ။ တစ်ဦးတည်း သမီးမို့ အဖော်မဲ့ပြီး စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်သည် ။ သူမသည် ရီးစ်၏ မျက်စိအောက် တွင် ပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည် ။

အပျိုဖြန်းအရွယ်မှ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသော
အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ် လာခဲ့သည် ။ သူမသည် မိခင်ထံမှ အလှကို
အမွေရခဲ့သည် ။ ဖခင်ထံမှ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကို
ရခဲ့သည် ။ အစစအရာရာ သူ့ဖခင်နှင့် ပို၍ တူသည် ။ ပို၍ နီးစပ်သည် ။
သူ့ဖခင်၏ သတင်းဆိုးကို ကြားရလျှင် သူမအဖို့ ရင်ကွဲမတတ်
ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးစိက ဤသတင်းကို
အယ်လစ်ဘောက်အား သူ့ကိုယ် တိုင်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

 နောက်နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ရိုးစိလျှံမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်
ဂျက်လေယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ လေယာဉ်သည်
မြေထဲပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး နယူးယောက်မြို့သို့
ဦးတည်ပျံသန်းနေသည် ။

အခန်း (၂)

ဂျာမဏီနိုင်ငံ

ဘာလင်မြို့

တနင်္လာနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်

နံနက် ၁၀ - နာရီ

အန်နာရီးဂက်စနာက အော်၍ မငိုမိအောင် စိတ်ကို
အတင်းထိန်းချုပ်ထားသည် ။ သူ့အသံကြားလျှင် သူ့ ယောက်ျား
ဝေါ်လသာဂက်စနာ ပြန် လာပြီး သူ့ကို အသေသတ်လိမ့်မည်။
သူမသည် အိပ်ခန်းထောင့်တွင် နားရွက်မခတ် ဝပ်နေသည် ။ သေရမှာ
ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။ သူတို့
၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက ဇာတ်လမ်းလို
ပျော်ရွှင်စရာအတိဖြစ်၍ စတင်ခဲ့သည် ။ ယခုတော့
ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဘဝဖြင့် နိဂုံးချုပ်တော့မည်။ သူမသည်
အဖြစ်မှန်ကို အလွန်အချိန်နှောင်းပြီးမှ သိခဲ့ရ သည် ။ တကယ်တော့
သူမ လက်ထပ်လိုက်သော ယောက်ျားမှာ အလိုလိုနေရင်း
လူသတ်ချင်သည့် စိတ်ရူးပေါက် နေသော ပေါရီသာဒ လက်သစ်
တစ်ယောက်ပါလား။

အန်နာရီဖေးသည် အချစ်မရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။
သူမသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မချစ်။ ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် သူ့အဖေနှင့်
အမေကိုလည်း မချစ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မချစ်။ သို့ပေမဲ့
ဝေါ်လသာဂက်စနာကို တွေ့တော့မှ သူမနှလုံးသားထဲသို့ အချစ်ဆိုတာ
ဝင်လာခဲ့သည် ။

အန်နာသည် ကလေးဘဝကပင် ချူချာခဲ့သည် ။
နာတာရှည်ရောဂါသည် မကလေး ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဘယ် တုန်းကမှ
ဆေးရုံနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့သည် ဟူ၍ မရှိ။ သူမ၏ ဖခင်မှာ ရီဖေးနှင့်
သားများ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ် သူ သူဌေးကြီး အန်တွန်ရီဖေး
ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း နိုင်ငံစုံမှ အကျော်အမော်
ပါရဂူသမားတော်ကြီးများ ကို အထူးလေယာဉ်ဖြင့် အိမ်တိုင်ရာရောက်
ပင့်ခေါ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူတို့ က အန်နာကို စမ်းသပ်
စစ်ဆေးပြီးတိုင်း ပြန်သွားကြရသည် ချည်းပင်။ အကြောင်းကတော့
အနာမသိ ဆေးမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ က အန်နာရောဂါကို
ရှာဖွေ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

သူမသည် ၁၂-ရာသီ နေမကောင်းဖြစ်နေတတ်သည် ။ ရောဂါဒဏ်
တာရှည်ခံ၍ သူ့ကိုယ်မှာ လည်း ငါးဖောင်ရိုး ဖြစ်နေသည် ။ ဒီကြားထဲ
စကားကလည်း မပီ။ ထို့ကြောင့် သူမများ အခြားကလေးတွေလို ကျောင်း
မသွားနိုင်၊ တစ်ချိန်လုံးအိမ်မှာပဲ နေနေခဲ့ရသည် ။ သူမမှာ
အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်ပြီး အထီးကျန်ကမ္ဘာ တွင်

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နှစ်သိမ့်ဖြေဖျော်နေခဲ့ရသည် ။ သူ့ရောဂါသည် ပေါ်လာတုန်းကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ပျောက်ကင်းပြန်တော့လည်း ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည် ။ ၁၈ - နှစ် သမီးအရွယ်ရောက်တော့ မူးဝေသည့် ရောဂါလည်း ပျောက်သွားသည် ။ သို့သော် ယင်းဝေဒနာများက သူမ၏ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည် ။

မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်ရောက်လာလျှင် စေ့စပ်မည်၊ လက်ထပ်မည်။ ဒါက ဓမ္မတာဖြစ်သည် ။ အန်နာကတော့ ၁၈-နှစ်သမီး အရွယ်ရောက် လာသည့် တိုင်အောင် ဘယ်ယောက်ျားကလေး၏ အနမ်းကိုမျှ မခံရသေး။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဘဝကိုတော့ သူက ကျေနပ်သည် ။ သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ ပျော်နေသည် ။ ဘာကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်။ အသက် ၂၀ ထဲဝင်လာတော့ သူမကို လူပေါင်းစုံက ပိုးပန်းလာကြသည် ။ သူမက ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာ အကျော်ကြားဆုံး မိသားစု မျိုးဆက်ကြီးတစ်ခု၏ အမွေခံတစ်ဦး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လည်း သူမကို သိုက်တူးချင်သူတွေ ပေါများ နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူမကို ဆွီဒင်မြို့စားတစ်ဦးကလည်း လာတောင်းသည် ။ အီတာလျံ ကဗျာဆရာတစ်ဦးကလည်း လက်ကမ်းသည် ။ ပြီးတော့ နိုင်ငံငယ်ကလေးများမှ မင်းသား ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကလည်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည် ။ အန်နာက အားလုံးကို ပယ်ချလိုက်သည် ။

"ငါတော့ မြေးတစ်ယောက်မှ မရတဲ့ အဘိုးကြီးဘဝနဲ့ သေရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့ "

အန်နာ အသက် ၃၀ - ပြည့်မွေးနေ့တွင် သူ့ဖခင်ကြီးက ယင်းသို့ပင် ညည်းခဲ့သည် ။

သူမအသက် ၃၅ - နှစ်ပြည့်သောနေ့တွင် အန်နာသည်
ဩစတြိယနိုင်ငံ၊ ကစ္စဘုဟဲဒေသသို့ လာခဲ့သည် ။ ဒီမှာ
ဝေါလသာဂက်စနာကို စတင်တွေ့ရသည် ။ ဂက်စနာက သူမထက် ၁၃ -
နှစ် ငယ်သော စကိတ်နည်းပြ ဆရာ။

ဝေါလသာကို ပထမအကြိမ်မြင်ရတော့ အန်နာမှာ ရင်သပ်ရှုမော
ဖြစ်ရသည် ။ အသက်ပင် မရှူမိအောင် ဖြစ်ရသည် ။ ဝေါလသာက
မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ စီးချလာသည် ။
ထိုမြင်ကွင်း သည် အန်နာအဖို့ အလှဆုံးမြင်ကွင်း ဖြစ်သည် ။ သူမသည်
ဝေါလသာအား ကြည့်မဝနိုင်သောကြောင့် စကိတ် ကွင်းအနီးသို့
ကပ်သွားသည် ။ သူကား အန်နာမျက်စိတွင် နတ်သားတစ်ယောက်လို
လှနေတော့သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမက ဝေါလသာကိုသာ
မျက်စိကျွတ်ထွက်မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ဝေါလသာက သူမ
အကြည့်ကို သတိပြုမိသည် ။

"မမက စကိတ်မစီးဘူးလား"

အန်နာက ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။ သူမအသံကို
စိတ်မချသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ဝေါလသာက ပြုံးပြ သည် ။
"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က နေ့လယ်စာ ကျွေးပါရစေလား"

အ န် နာ မှာ ကျောင်းသူအပျိုမကလေး တစ်ယောက်ပမာ
ရှက်သွေးဖြာသွားသည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဝေါလသာက သူမကို
မျက်ခြည်ပြတ်မခံတော့။ သို့သော် အန်နာက
နလပိန်းတုံးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ လှသည် ဟု လည်း
မယူဆ။ တော်သည် ဟု လည်း မထင်။ တကယ်တော့ သူက
သာမန်မိန်းမတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည် ဟု ခံယူထားသည် ။ သူမတွင်

မျိုးရိုးဂုဏ် မနဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်ရှိသည် ဟု လည်း မယုံကြည်။

အန်နာက မလှသော်လည်း အလှကိုတော့ အလွန်ကြိုက်သည် ။ ကိုယ်တိုင်က မလှသောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည် ။ သူမသည် အနုပညာ ပြတိုက်ကြီးများ သို့ သွားပြီး ပန်းချီကားများ နှင့် ရုပ်တုများကို အကြာကြီး ကြည့်လေ့ရှိသည် ။ ဝေါလသာကို မြင်ရတော့ သူမအဖို့ အလှကိုလည်း မြင်ရတော့သည် ။

ဒုတိယနေ့တွင် အင်နာက တင်နာဟော ဟိုတယ်တွင် မနက်စာ စားနေတုန်း ဝေါလသာ ရောက်လာသည် ။ ဝေါလသာ၏ ရုပ်သွင်က သိမ်မွေ့သည် ။ ခံစားလွယ်သည် ။ အားရှိသည် ။ သူ့မျက်နှာက ညိုရင့်ရင့်၊ သွားတွေက ဖြူဖွေးညီညာသည် ။ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်၊ မျက်လုံးက ပြာလဲ့လဲ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသော စကိတ်ဝတ်စုံအောက်မှ သူ၏ လက်မောင်းကြွက်သားများ နှင့် ပေါင်အိုးကြွက်သားများ လှုပ်ရှားနေပုံကို မြင်ရတော့ သူမခါးက ယားကျိကျိပင် ခံစားရမိသည် ။

"မနေ့က ညနေ မမကို တောင်စောင်းမှာ ကျွန်တော် ရှာကြည့်သေးတယ်"

အန်နာက ဘာမှ ပြန်မပြော။

"မမ စကိတ်မစီးတတ်ရင် ကျွန်တော်သင်ပေးမယ်လေ"

ဝေါလသာက ပြုံးသည် ။ "ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး"

သူက အင်နာကို အခြေခံတောင်စောင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ပထမဆုံး သင်ခန်းစာမှ စသင်ပေးသည် ။ အန်နာမှာ စကိတ်စီးတတ်ရန်

အခြေခံဗီဇမရှိကြောင်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက မကြာခင်ပင် သိသွားကြသည်။ ။ အန်နာက ဟန်ချက်ကို မထိန်းတတ်၊ အကြိမ်တိုင်း တဘုံးဘုံးနှင့် လဲကျသည်။ ။ သို့သော် အင်နာက လက်မလျှော့၊ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်ကြိုးစားသည်။ ။ ဝေါလသာက သူ့ကို အထင်သေးသွားမည် ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်ကြိမ်တိတိ လဲကျပြီးသောအခါ ဝေါလသာက အန်နာ့ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ လေသံအေးအေးနှင့် ပြောသည်။ ။

"မမက ဒါထက် ကောင်းတာတွေပဲ လုပ်ပါတော့"

"ဘာတွေလဲ" သူမက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ။

"ဒီည ညစာစားပွဲကျတော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်"

ညကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ညစာ စားကြသည်။ ။ မနက်ကျတော့လည်း မနက်စာ စားကြသည်။ ။ ပြီး တော့ နေ့လယ်စာ စားသည်။ ။ ညစာ ထပ်စားသည်။ ။ ဝေါလသာက သင်တန်းသားတွေကို လုံးဝမေ့ထားသည်။ ။ အန်နာနှင့် သာ တစ်တွဲတည်း တွဲနေတော့သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရွာထဲဝင်ပြီး လျှောက်လည်ကြသည်။ ။ လောင်းကစားဝိုင်းကြီးများ သို့ သွားကြသည်။ ။ စွပ်ဖား စီးကြသည်။ ။ ဈေးဝယ်ကြသည်။ ။ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ။ ဟိုတယ်လသာဆောင်တွင် ထိုင်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ စကားပြောကြသည်။ ။ အန်နာအဖို့ တော့ ဒီအချိန်တွေမှာ နတ်ပြည်ရောက်နေတော့သည်။ ။

ငါးရက်မြောက်တဲ့ နေ့ကျတော့ ဝေါလသာက အန်နာလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။ ။

"အန်နာ... အချစ်ရေ... အချစ်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ"

တကယ်တော့ သူ့စကားက အန်နာ့စိတ်ကူးဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည် နှင့် တူသည် ။ နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲကလို ပျော်ရွှင်နေသော အန်နာ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝကို တကယ့်အဖြစ်မှန် ဘဝကြမ်းထဲသို့ ပြန်ပို့လိုက် သလို ဖြစ်သွားသည် ။ စွဲမက်စရာ ရုပ်ရည်မရှိသော ၃၅ နှစ်အရွယ် အပျိုဟိုင်းကြီးကို ဝေါလသာက ဘာကြောင့် များ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ချင်ပါလိမ့်။ ဥစ္စာသိုက်တူးချင်၍ ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အန်နာက ထွက်သွားရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ဝေါလသာက တားထားသည် ။

"အန်နာ . . . ကျွန်တော်တို့ ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတာပဲ၊ ချစ်တဲ့ သူချင်း ခွဲခွာသွားတာ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အန်နာ ပစ်မသွားနိုင်ပါဘူး"

"မမဟာ ဟိုတုန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူး"

အန်နာက အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဝေါလသာကို သူမ၏ အခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး စကားပြောကြပြန်သည် ။ ဝေါလသာက သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ သောအခါ အန်နာက အံ့သြနေသည် ။ ယုံချင်လာသည် ။ ဪ . . . သူ့ဘဝလည်း ငါ့ဘဝလိုပါပဲလားဟု ကိုယ်ချင်းစာမိသည် ။

ဝေါလသာလည်း သူ့လိုပင် ယခင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့စဖူး။ အန်နာက ရောဂါကြောင့် အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့ရသလို ဝေါလသာမှာ လည်း အဖေမပေါ်သားအဖြစ် အထီးကျန် အပယ်ခံ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည် ။ အန်နာကဲ့သို့ပင် သူ့မှာ လည်း ချစ်ရမည့် သူ မရှိခဲ့။ သူသည်

မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။ သူ ၁၃ နှစ်သား
အရွယ်ရောက်တော့ သူ့ရုပ်ရည်က ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်လာသည် ။
မိဘမဲ့ဂေဟာမှ မိန်းမတွေက သူ့ကို အသုံးချလာကြသည် ။ သူ့ကို
ညအချိန်မတော် အခန်းထဲ ခေါ်ကြသည် ။ သူနှင့် အိပ်ကြသည် ။ ဒီလို
အသုံးတော်ခံ ခြင်းအတွက် သူရသော ဆုလာဘ်ကတော့
အစားကောင်းကောင်း စားရသည် ။ အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝတ်ရ
သည် ။ အားလုံးကို သူရခဲ့သည် ။ သို့သော် အချစ်ကိုတော့ မရခဲ့။

အချိန်တန်အရွယ်ရောက်တော့ ဝေါလသာက မိဘမဲ့ဂေဟာမှ
ထွက်ပြေးလာခဲ့သည် ။ အပြင်လောကမှာ လည်း သူနေခဲ့ရသော
လောကနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည် ။ မိန်းမတွေက
သူ့ရုပ်ရည်ကိုစွဲမက်၍ အသုံးချကြပြန်သည် ။ သူတို့ က ငွေလည်း
ပေးသည် ။ ရွှေလည်း ပေးသည် ။ အဝတ်အစားလည်း ပေးသည် ။
သို့ပေမဲ့ သူတို့ ဘဝကိုတော့ မပေးကြ။

ဝေါလသာသည် အန်နာ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အဖော် ဖြစ်သွားသည်
။ ဘဝတူ ဖြစ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်
မြို့တော်ခန်းမတွင် လူမသိသူမသိ လက်ထပ်လိုက်ကြသည် ။

သူတို့ လက်ထပ်လိုက်သည် ကို သူမ၏ ဖခင်က
ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသဘောတူလိမ့်မည်ဟု အန်နာက မျှော်လင့်ခဲ့သည် ။
လက်တွေ့ဘဝကတော့ မျှော်လင့်တာနှင့် တခြားစီ။
မ စွ တာ အ န် တွ န် ရို ဖေး မှာ တစ်ဦးတည်း သောသမီး၏

မင်္ဂလာသတင်းအတွက် လုံးဝ ဝမ်းမသာသည့် အပြင် ဒေါသမုန်တိုင်းသာ ဆင်ပါလေတော့သည်။ ။

"အလကား သောက်သုံးမကျတဲ့ အမိုက်မ . . . ပိုက်ဆံရှာတဲ့ သိုက်တူးသမားကို လက်ထပ်ရသတဲ့ ၊ ဒီကောင့်အကြောင်း ငါအားလုံးသိပြီးပြီ၊ အပေါစားမိန်းမတွေနဲ့ ပွေ့ရှုပ်နေတဲ့ အကောင် . . .။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့ကို ဟိုတုန်းက ဘယ်မိန်းမကမှ မယူခဲ့တာပေါ့။"

"အို . . . ဒီလိုမပြောပါနဲ့ . . . ဖေဖေ၊ သူ့အကြောင်း ဖေဖေ မသိသေးပါဘူး . . ."

အန်နာက အော်ပြောလိုက်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ . . . အန်တွန်ရိုဖေးကတော့ ဝေါ်လသာအကြောင်း တစ်ခုမကျန် သိသည် ဟု ထင်သည်။ ။ သူက သမက်ဖြစ်သူကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

ဝေါ်လသာက မှန်ကူကွက်များ နှင့် ရှေးဟောင်းပန်းချီကားများ ဖြင့် ခမ်းနားလှပသော ရုံးခန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ ။

"တော်တော် သဘောကျစရာ ကောင်းတာပဲ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာနဲ့ ဆိုရင် အပြတ်အသတ် ကွာခြားတာပဲ။"

သူက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကြည်နူးနေမိသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ယောက္ခမကြီး မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက် သည်။ ။

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။"

"တိုတိုပဲ ပြောကြတာပေါ့ကွာ ၊ မင်းက အမှားလုပ်မိတာပဲ၊ ငါ့သမီးမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးကွ။"

ဝေါ်လသာ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းတင်းမာသွားသည်။ ။

"ဘာကို ပြောမလို့ ပါလဲ ခင်ဗျာ"

"ငါက မင်းကို ဘာကိုမှ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါက မင်းကို စကားပဲပြောမယ်၊ အန်နာ့ဆီက မင်း ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ရိုဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီဟာ မိသားစုပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ဆိုလိုတာက အစုရှယ်ယာကို မိသားစုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ နို့ညှစ်လို့ မရဘူး" မစ္စတာ အန်တွန်ရိုဖေးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို ကမန်းကတန်း စမ်းသည် ။ ပြီးတော့ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝေါလသာရှေ့က စားပွဲပေါ် ပစ်ပေးလိုက်သည် ။ "ကဲ . . အဲဒါ ယူသွား၊ အဲဒါနဲ့ မင်းဒုက္ခတွေ ဖြေရှင်း၊ ဒီနေ့ည ၆ နာရီအချိန်မှာ မင်းကို ဘာလင်မြို့ထဲမှာ ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး၊ အန်နာနဲ့ လည်း နောက်ထပ် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ပါနဲ့ "

ဝေါလသာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ဦးက ကျွန်တော်ဟာ အန်နာ့ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်တယ်လို့ များ တွေးမိပါသလား"

"မတွေးမိပါဘူး၊ မင်းကကော တွေးမိလို့ လား"

ဝေါလသာက မစ္စတာအန်တိုရိုဖေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော့်ပေါက်ဈေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါရစေ"

သူက စာအိတ်ဖွင့်ပြီး ငွေကို ရေတွက်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် သူ့ယောက္ခမ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန် သည် ။ "ကျွန်တော်က မတ်ငွေနှစ်သောင်းမက တန်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"အဲဒါ မင်းရသင့်တာ အကုန်ပဲ၊ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းပါတယ်၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ဝေါလသာက ငွေထုပ်ကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့
လုံးဝဂရုမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည် ။

အန်တွန်ရီဖေးသည် စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ထင်လိုက်ရသည် ။
ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသလို ထင်လိုက်ရသည် ။ သူ့လုပ်ရပ်သည်
လုံးဝအပြစ်ကင်းစင်သော၊ တရားမျှတသော လုပ်ရပ်တစ်ခုတော့
မဟုတ်ဟု လည်း တွေးလိုက်မိသည် ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဤနည်းမှ
တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။ သူ့ချစ်သူ ထွက်သွား၍ အန်နာအဖို့
မချီအောင် ခံရရှာတော့မည်။ သို့ပေမဲ့ နောက်မှ ခံရတာထက်
အခုခံရတာက ပို၍ သက်သာဦးမည်။ သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူ
အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာပေးရဦးမည်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို မချစ်
တောင်မှ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေကို လေးစားလျှင် တော်ပြီ။ သူမ၏
ဓနဂုဏ်၊ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို မက်၍ လက်ထပ်သူ ကို မလိုချင်၊ သူမဘဝကို
စာနာသူ၊ စိတ်ဝင်စားသူကိုသာ လိုချင်သည် ။ နောက်ထပ်
မတ်ငွေနှစ်သောင်းနှင့် ဝယ်ယူရမည့် လူစားမျိုးကို မလိုချင်။

မစ္စတာ အန်တွန်ရီဖေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အန်နာက
မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြေးဖက်သည် ။ ဖခင်က သမီးဖြစ်သူကို
ပွေ့ဖက်ပြီး အေးအေးကလေးဖြင့် ပြောသည် ။

"မငိုပါနဲ့ . . . သမီးရယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ၊ မကြာခင်
သမီး သူ့ကို မေ့သွားပါလိမ့်မယ်"

အန်နာက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပခုံးမှ ကျော်ပြီး တံခါးဆီသို့
ကြည့်လိုက်သည် ။ တံခါးဝတွင် ဝေါလသာ ရပ် နေသည် ။ အန်နာက

ဝေါလသာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသည်။ "ဟင် . . . ကျွန်မအတွက်
ဝေါလသာ ဘာဝယ် လာတာလဲ၊ ဟယ် . . . လှလိုက်တဲ့
မင်္ဂလာလက်စွပ်ကလေး၊ အဲဒါ မတ်ငွေနှစ်သောင်းတောင်
ပေးရတယ်နော်"

နောက်ဆုံးတော့ အန်နာ၏ မိဘများက ဝေါလသာဂက်စနာကို
မရှောင်မလွဲသာဘဲ လက်ခံလိုက်ရတော့ သည် ။
မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ်လည်း အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဝယ်ပေးသည် ။
အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမျိုးစုံကို လည်း ဒိန်းမတ်နှင့်
ဆွီဒင်နိုင်ငံများမှ ပင် မှာ ယူပေးသည် ။

"မိဘတွေ ပေးတာက အများကြီးပါပဲလား၊ တကယ်တော့
ငါကသူတို့ ဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းဆီကလည်း ဘာမှ
မလိုချင်ဘူး၊ မင်းအတွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကိုသာ
ငါကဝယ်ပေးချင်ပါတယ် အချစ်ရယ် . . ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး"
ဝေါလာသာက ပြုံး၍ ပြောသည် ။

"ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ၊ ကျွန်မမှာ ရှိတာအားလုံး
မောင့်ဟာချည်းပဲပေါ့"

"တကယ်ပြောတာလား အချစ်ရယ်"

"တကယ်မကဘူး၊ နှစ်ကယ် . . . နှစ်ကယ် . . ."

ဝေါလာသာက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် မလုံမလဲ
ဖြစ်နေသော်လည်း အန်နာက ပြောပြ၍ နားမထောင်ချင်ဘဲ
နားထောင်နေရသည် ။ သူမတွင် တစ်သက်တာအတွက် သုံးမကုန်သော
သီးသန့်စုငွေ ရှိသည် ။ ကုမ္ပဏီတွင် လည်း အစုရှယ်ယာငွေတွေ
အမြောက်အမြား ရှိသေးသည် ။ သို့သော် ယင်းအစုရှယ်ယာကို သူမ

သဘောအတိုင်းတော့ ရောင်း၍ မရ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သဘောတူမှ သာ ရောင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။

"အစုရှယ်ယာငွေက ဘယ်လောက်များ သလဲ" ဝေါလသာကမေးသည်။ ။

အန်နာက ပြောပြလိုက်သည်။ ။

ဝေါလသာမှာ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူက မယုံ၍ ထပ်မေးလိုက်သည်။ ။ အန်နာက ယခင်အတိုင်းပင် ထပ်ဖြေသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ မင်းက အစုရှယ်ယာကို ရောင်းလို့ တော့ မရဘူးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ရောင်းလို့ မရဘူး၊ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆမ်ရီဖေးက ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ကိုင်ထား တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ . . . "

ဝေါလသာက ကုမ္ပဏီတွင် သင့်တော်သော အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်လိုကြောင်း ပြောပြသည်။ ။ သို့သော် သူ့ယောက္ခမကြီးက လုံးဝသဘောမတူ။

"ကြေးစား စကိတ်စီးသမားတစ်ယောက်က ရီဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ" ဟူ၍ ပင် သူက မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ အန်နာက မရမက တိုက်တွန်းသောအခါ ဖခင်ကြီးက လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ ။ သို့ဖြင့် ဝေါလသာသည် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတွင် ရာထူးတစ်နေရာ ရသည်။ ။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ။ အရည်အချင်း လည်း ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့်

ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်လာခဲ့သည် ။
နောက်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ အန်နာဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ
ဝေါ်လသာမှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဖြစ်လာသည် ။ အန်နာက
သူ့ယောက်ျားအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူသည် ။ ဝေါ်လသာသည်
စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။ တစ်ချိန်တည်းတွင်
ချစ်သူကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။ သူသည် ရုံးမှ ပြန်လာတိုင်း
အန်နာအတွက် ပန်းစည်းများ နှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ
ဝယ်လာတတ်သည် ။ ဟိုဟိုဒီဒီလည်း လျှောက်မလည်၊ အလုပ်ချိန်မှ
လွဲလျှင် အိမ်တွင် အန်နာနှင့် သာ အချိန်ကုန်သည် ။ အန်နာမှာ ပျော်၍
မဆုံး၊ မော်၍ မဆုံးတော့။

အန်နာကလည်း သူ့ယောက်ျား ကြိုက်တတ်သော
အစားအသောက်မျိုးစုံကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ် ကျွေးသည် ။
ချက်နည်းပြုတ်နည်းများကို လေ့ လာပြီး ဟင်းလျာမျိုးစုံကို အရသာရှိရှိ
ချက်ပြုတ်သည် ။ "ကျုပ်မိန်းမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဟင်းချက်အတော်ဆုံးဗျ"ဟု ဝေါ်လသာက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်သောအခါ
အန်နာမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးတော့။

ဒီလိုနှင့် အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်မြောက်တွင် အန်နာမှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိလာတော့သည် ။ ကိုယ်ဝန်ရှစ်လ အတွင်း သူ့ခမျာ နာကျင်မှုဒုက္ခကို
သေမတတ်ခံစားရသည် ။ သို့သော် သူက အပြုံးမပျက်။ အာဝေဏိက
ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံသည် ။ ဒီဝေဒနာကြောင့် သူမသည် တစ်ခုခုကို
စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာသည် ။

တစ်နေ့ . . . နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် အန်နာသည်
တောင်တောင်အီအီစိတ်ကူးရင်း ဝေါ်လသာ အတွက် ဆွယ်တာထိုးသည်

တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည် ။ နေရောင်ပျောက်၍ အမှောင်ရောက်လာသည် ။ သူမသည် ထိုင်ရာမှ မထသေး၊ ဆွယ်တာကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ငူငူကြီး ကြည့်နေသည် ။ လက်နှင့် လည်း မကိုင်၊ သူမ၏ စိတ် သည် လေလွင့်သလို လွင့်နေသည် ။ ဘာကို တွေးတောနေမှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိ။ တကယ်တော့ သူ့စိတ်အာရုံ သည် လဟာပြင်ထဲသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ့စိတ်သည် အာရုံခံစားမှုကင်းပြီး ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသည် ။ စိတ်အာရုံကို သတိကပ်ပြီး ပြန်လည် စုစည်းသည် ။ ယခုလို စိတ်နှင့် ကိုယ် တခြားစီ ဖြစ်သွားခြင်းမှာ သူ သေရ တော့မည် ဟူသော အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်လေသလား။ သို့သော်အန်နာက သေရမှာ ကို မကြောက်၊ ဝေါလသာ နှင့် ခွဲခွာသွားရမှာ ကိုသာ သူမက တွေးကြောက်သည် ။

မီးမဖွားမီ ရက်သတ္တပတ်အလို တစ်နေ့တွင် အန်နာ၏ စိတ်သည် သူ့ကိုယ်မှ လွင့်ထွက်သွားပြန်သည် ။ သူမသည် ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး လှေကားတစ်ထစ်ကျော် ဆင်းလိုက်သည် ။ လှေကားပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားတော့သည် ။

သူမ သတိပြန်ရလာသောအခါ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေကြောင်းသိရသည် ။ ဝေါလသာက ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ပြီး အန်နာ့လက်ကလေးများကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။

"ကိုယ့်မှာ တွေးပြီး ပူလိုက်ရတာ အချစ်ရယ်"

သူမသည် ကလေးကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည် ။ သူ့ဗိုက်သူ ပွတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကလေးကို မတွေ့ရ၊ သူ့ဗိုက်က ရှုပ်နေပြီ။

"ကျွန်မကလေး ဘယ်မှာ လဲ"

ဝေါလသာက အနားကပ်သွားပြီး သူမကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ။

"ကလေးက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး . . . မစ္စကဝေါလသာ၊ နှစ်ယောက်တောင် မွေးတယ်"

ဆရာဝန်က ပြောလိုက်သည်။ ။

အန်နာက ဝေါလသာဘက် လှည့်လာသည်။ ။ သူ့မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်တွေ ရွဲနေသည်။ ။

"ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မွေးတယ် အချစ်ရယ်"

အန်နာ ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းတွေ တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်သွားကြသည်။ ။ သူ့ရင်သွေးကလေးတွေကို ပွေ့ချီထားချင်စိတ် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။

"အချိန်တန်တော့ ချီရမှာ ပေါ့ မစ္စကဝေါလသာ၊ အခုတော့သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်ပါဦး၊ ကျန်းမာလာ တဲ့ အခါ ချီရမှာ ပေါ့"

ဆရာဝန်က သတိပေးသလို၊ တောင်းပန်သလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အန်နာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျန်းမာလာသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သူမကတော့ စိုးရိမ်နေတုန်းပင် ဖြစ် သည်။ ။ သူမသည် တစ်ခုခု

ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် ဘာရယ်လို့ မပြောတတ်။ ဝေါလသာက
ဆေးရုံသို့မှန်မှန်လာ သည် ။ သူမ၏ လက်များကို ကိုင်ကြည့်သည် ။
ပြီးတော့ပြန်ထွက်သွားသည် ။ သူမ တအံ့တဩ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည် ။

"ခုပဲလာ ခုပဲပြန်သွားဆိုတော့ . . . ဘယ်လိုလဲ မောင်ရယ်"

အန်နာက နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်တတ်သည် ။ သုံးနာရီ၊
လေးနာရီ၊ နာရီတွေ အချိန်တွေ တဖြည်း ဖြည်း ကုန်လွန်သွားကြသည် ။

သူ့ရင်သွေးကလေးတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ၊ သူ ဘာမှ မသိ။

ညတုန်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူ့ဆီသို့ ခဏခေါ်လာကြသည် ။
ပြီးတော့ သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ သည် ။ ဒါကို သူမက
ဝိုးတဝါးသတိရမိသည် ။

သူမသည် ဘာကိုမှ အတိအကျမမှတ်မိ။ ဆရာဝန်တွေ
သူနာပြုတွေကို မေးရမှာ ကိုလည်း ကြောက်နေ သည် ။

နေပါစေတော့ ကိစ္စမရှိ။ ဆေးရုံကဆင်းလို့ အိမ်ရောက်တော့
ကလေးတွေကို တဝကြီး ချီရမှာ ပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ပျော်ရသောနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ အန်နာကို
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် ဆေးရုံခန်း ထဲမှ ထုတ်လာခဲ့သည် ။ သူမက
ကိုယ့်ခြေထောက်ဖြင့် လျှောက်သွားချင်သည် ။ ဆရာဝန်က ခွင့်မပြု။
တကယ် တော့ သူမသည် အတော်ပင် အားနည်းနေသေးသည် ။

သို့သော် အိမ်ရောက်လျှင် ကလေးတွေကို မြင်ရတော့မယ် ဟူသော စိတ်ကြောင့် သူမ အားတက်နေသည် ။ ဝေါလသာက အန်နာကို ကားပေါ်မှ အိမ်ထဲသို့ တွဲပြီး ခေါ်လာ ခဲ့သည် ။ ဝေါလသာက သူမအား အပေါ်ထပ်ရှိ သူတို့ အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားရန် ခြေဦးလှည့်သောအခါ အန်နာက ငြင်းဆန်သည် ။

"ဟင့်အင်း . . . မသွားဘူး၊ မသွားဘူး၊ ကျွန်မကို ကလေးထိန်းခန်းပဲ ပို့ပါ"

"အနားယူပါဦးကွယ်၊ သိပ်မှ နေမကောင်းသေး..."

နောက်ထပ် ဝေါလသာ ဘာပြောသည် ကို သူမ မကြားတော့။ ဝေါလသာ၏ လက်မောင်းကြားမှ ရုန်းထွက်ပြီး ကလေးထိန်းခန်းသို့သာ စွတ်ပြေးလာခဲ့တော့သည် ။

နေကာတံခါးရွက်များ ဆွဲချထားသောကြောင့် တစ်ခန်းလုံး မှောင်နေသည် ။ ခဏကြာတော့မှ သူမ မျက်လုံးများက အမှောင်ကို ကျင့်သားရသွားသည် ။ သူမသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း ၍ မူးဝေသလိုပင် ဖြစ်လာမိသည် ။ သူမကိုယ်သူမ လဲကျသွားလေမလားဟု ပင် ထင်မိသည် ။

ဝေါလသာက နောက်မှ လိုက်လာသည် ။ သူက အန်နာကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောနေသည် ။ သို့သော် အန်နာက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား၊ နားလည်း မထောင်။

သူမအဖို့ ကလေးတွေသာ အဓိက မဟုတ်လား။ ကလေးများမှာ သီးခြားလွှဲပုခက်များ ထဲတွင် အိပ်ပျော် နေကြသည် ။ အန်နာက ကလေးတွေအနီးကပ်သွားပြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကလေး များ မှာ အလွန်လှနေကြသည် ။ သားကလေးက အဖေနှင့်

ပိုတူသည် ။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ထူထူဖြင့် အဖေလိုပင် ချောသည် ဟု ထင်သည် ။ သမီးကလေးမှာ လည်း သေးသေးသွယ်သွယ် မျက်နှာ ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့် အရုပ်ကလေးလို လှနေ သည် ။

အန်နာက ဝေါလသာဘက် လှည့်ပြီး ပြောသည် ။

"ကလေးတွေက သိပ်ချောတာပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ မောင်"

"လာစမ်းပါ အန်နာရယ်"

ဝေါလသာက တိုးတိုးကလေး ပြောသည် ။ သူက အန်နာ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးဖက်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။

အန်နာက သားကလေးကို ပီတာ၊ သမီးကလေးကို ဘာဂျစ်တာဟု နာမည်ပေးသည် ။ အန်နာမှာ တစ်ချိန်လုံး ကလေးထိန်းခန်းတွင် သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည် ။ သူက ကလေးတွေကို ချောမြူသည် ။ စကား ပြောသည် ။ ကလေးတွေက သူ့စကားကို နားမလည်။ သို့သော် သူ့မေတ္တာကိုတော့ ခံစားမိကြမည်ဟု သူက ယုံ ကြည်သည် ။

ဝေါလသာ ရုံးမှ ပြန်လာတိုင်း အန်နာကို ကလေးထိန်းခန်းတွင် သာ တွေ့ရလေ့ရှိသည် ။ ဝေါလသာက အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်နေသည် ။

"လာပါ မောင်ရဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ကစားနေကြတယ်လေ"

"ညစာ မပြင်ရသေးဘူး... မဟုတ်လား"

အန်နာက ရုတ်တရက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည် ဟု ထင်မိသည်။ သူမက ဝေါလသာအတွက်ထက် ကလေးတွေအတွက်သာ အချိန်ပိုပေးနေသည်။ နောက်တော့ ဝေါလသာအတွက်သာ အချိန်ပိုပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့လည်း မနေ့ကအတိုင်းပင် ဖြစ်နေတတ် ပြန်သည်။ အမြွှာပူးရင်သွေးကလေးတွေက သူမအား သံလိုက်လို ဆွဲငင်ထားကြသည်။ အမှန်က အန်နာအနေ ဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းကို မချစ်တော့၍ မဟုတ်။ အလွန် ချစ်ပါသည်။ ကလေးတွေမှာလည်း ဝေါလသာ၏ ကိုယ်ပွား များ ပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေကိုချစ်လျှင် ဝေါလသာကိုလည်း ချစ်ရာရောက်သည် ဟု သူ့အပြစ်ကိုသူ ဖြေသိမ့် သည်။

ထို့ကြောင့် လည်း သူမသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဝေါလသာအိပ်ပြီဆိုလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းပြီး ကလေးထိန်းခန်းသို့ သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးတွေ၏ မျက်နှာကို မိုးလင်းသည် အထိ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝေါလသာ မနိုးခင်ကလေးတွင် မှ သူတို့ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။

တစ်ခါက သန်းခေါင်လောက်တွင် ဝေါလသာက မသင်္ကာ၍ ကလေးထိန်းခန်းသို့ သွားကြည့်တော့ အန်နာကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိတော့သည်။

"အချိန်မတော် ဘာလာလုပ်နေရတာလဲကွယ်"

"အို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို...ဟို... ကျွန်မ..."

"အခန်းပြန်သွား"

ဒီစကားမျိုးကို ယခင်က ဘယ်တုန်းကမျှမကြားခဲ့ဖူး၊ မိုးလင်းတော့ နံနက်စာစားရင်း ဝေါလသာက ပြောသည်။ ။

"တို့ အနားယူ ခရီးထွက်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် တို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက ခရီးသွားဖို့ ငယ်ပါသေးတယ် မောင်"

"ငါက တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ပြောနေတာ"

အန်နာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ကလေးတွေကို မခွဲနိုင်ဘူး" ဝေါလသာက အန်နာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကလေးတွေအကြောင်း မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ အန်နာရယ်"

အန်နာက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"အို ကလေးတွေအကြောင်း မေ့ထားရမယ် ဟုတ်လား"

"ဒီမှာ အန်နာ . . . မင်း ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က တို့ နှစ်ယောက်ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်း သလဲ၊ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလဲ"

ဒီတော့မှ အန်နာက သူ့ယောက်ျားအကြောင်း နားလည်သွားတော့သည်။ ။ သူ့ယောက်ျားက ကလေး တွေကို မနာလိုစိတ် ဖြစ်နေပါပကော။

ရက်တွေ လတွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည် ။ ယခုတော့
 ဝေါလသာက ကလေးတွေအနား လုံးဝ မကပ်တော့။ ကလေးတွေ
 မွေးနေ့တွင် အန်နာက ကစားစရာတွေ မျိုးစုံ ဝယ်ပေးသည် ။
 ဝေါလသာကတော့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အမြဲတမ်း ခရီးထွက်နေတော့သည်
 ။ သူက ကလေးတွေအပေါ်တွင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့။ ဒါကို
 အန်နာက သူ့အပြစ်ဟု အမှန်အတိုင်း မြင်သည် ။ သူက ကလေးတွေ
 အပေါ်တွင် လိုအပ်သည် ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်သည် ။ "လွန်ကိုလွန်လွန်းတယ်" ဟု ဝေါလသာက မကြာခဏ
 ပြောတတ်သည် ။ ဝေါလသာက အန်နာကို စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့်
 စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ပြောသည် ။ အန်နာက ဝေါလသာ ကျေနပ် ပါစေတော့
 ဟူသောသဘောဖြင့် ဆရာဝန်ထံ ဝတ်ကျေတန်းကျေ
 တစ်ခေါက်လောက်သွားလိုက်သည် ။ နောက် ထပ် ဆက်မသွားတော့။

အန်နာက ဒီပြဿနာမှာ သူနှင့် သာ ဆိုင်သည် မဟုတ်၊
 ဝေါလသာနှင့် လည်း ဆိုင်သည် ဟု ယူဆသည် ။ သူ့တွင်
 ကလေးတွေကို အချစ်လွန်သော အပြစ်ရှိသည် ဆိုလျှင် ဝေါလသာမှာ
 လည်း မချစ်နိုင်သော အပြစ်ရှိသည် ဟု ထင်သည် ။

နောက်တော့ အန်နာက ဝေါလသာရှေ့တွင်
 ကလေးတွေအကြောင်း ဘာမျှမပြောတော့။ သို့ပေမဲ့ ဝေါလသာ
 ရုံးသွားချိန်အထိတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အားအားရှိတိုင်း ကလေးတွေ
 အခန်းသို့သာ သွားနေတော့ သည် ။ တကယ်တော့ ယခုအခါ
 ကလေးတွေမှာ ငယ်တော့သည် မဟုတ်။ သုံးနှစ်အရွယ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။

ကလေးတွေကြီးလာလျှင် ဘယ်လိုရပ်မျိုး ရှိပါလိမ့်မလဲဟု အန်နာက စိတ်မှန်းဖြင့် တွေးကြည့်သည်။ ပီတာက အသက် နှင့် စာလျှင် အရပ်ရှည်နေသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကတော့ သန်မာသည်။ သူ့အဖေလိုပင် အားကစားသမား ရုပ်သွင်ရှိသည်။ သမီးငယ် ဘာဂျစ်တာကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ချောလာသည်။ လှလာသည်။ သူကလေးက ဖအေနှင့် လည်း မတူ၊ မအေနှင့် လည်း မတူ၊ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ အသားအရေက ကြွေရုပ်ကလေးလို ဖွေးနေသည်။

ကလေးတွေအပေါ်တွင် သူတို့ ဖအေ စိတ်ထား ပြောင်းလာပါစေဟု အန်နာက မကြာခဏ ဆုတောင်းမိ သည်။ ပြောင်းတော့ ပြောင်းလာပါ၏။ သို့သော် ပြောင်းလာတော့မှ ပိုဆိုးလာသည်။ သူက ကလေးတွေကို မချစ်ရုံသာမကတော့ဘဲ မုန်းသည့် အဆင့်ထိ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒီလို ဖြစ်ရတာကလည်း ဝေါလသာက သူ့အချစ် ကို အပြည့်အဝလိုချင်လို့ ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေမပေးစေချင်လို့ ဟု အန်နာက ထင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကို လည်း ဝေါလသာက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အချစ်ပြယ် လာပြီ ဆိုသည် ကို အန်နာက တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ သည်။ သူ့ဖခင်စကား တကယ်မှန်နေပြီ။ ဝေါလသာက သူ့ကို ချစ်လို့ မဟုတ်၊ ငွေကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးတွေမှာ သူ့အတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။ သူက ကလေးတွေကိုဖယ်ထုတ် ပစ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ဝေါလသာက အန်နာအား ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းရန် ယခုတလော မကြာ ခဏ တိုက်တွန်းစကား ပြောလာသည်။

"ဆမ်က တို့ ကိုမတားနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီငွေတွေ အားလုံးယူပြီး တစ်နေရာကို သွားကြမယ်၊ တို့ နှစ်ယောက် တည်း သွားမယ်"

"ကလေးတွေကကော . . ."

" မပါဘူး ၊ ဒီမှာ . . . အန်နာ ကိုယ်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ပဲအရေးကြီးတယ်၊ ကလေးတွေကို ပစ် ထားခဲ့မယ်၊ ဒါကို လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်"

ဒီတော့မှ သူ့ယောက်ျား ရူးနေပြီဆိုတာကို အန်နာက သဘောပေါက်လာသည် ။ ကြောက်လည်း အလွန် ကြောက်လာသည် ။ ဝေါလသာက အိမ်စေတွေ အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်သည် ။ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါ လာရသော သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား တစ်ယောက်ကိုသာ မဖြုတ်ဘဲ ချန်ထားသည် ။ အိမ်တွင် သူမှ တစ်ပါး အန်နာနှင့် ကလေး နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည် ။ သူ့အပြုအမူတွေကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြမ်းလာသည် ။ သူ့စိတ် ရောဂါကို အချိန်မီ ကုသရန် လိုအပ်နေပြီ။ အချိန်လွန်သွားလျှင် ယခုထက် ဆိုးရွားလာနိုင်သည် ။ ခေတ်မီဆေး ဝါးနှင့် ကုလျှင် သူ့ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းနိုင်မည်ဟု အန်နာက တွေးမိသည် ။

အန်နာသည် သူမ၏ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်း ဝေါလသာ ပြန်အလာကို စောင့်နေရသည် ။ ဝေါလသာက အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ပိတ်ထားခဲ့ပြီး အလုပ်သို့ ထွက်သွားသည် ။ ယခုတော့ သူမ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို အန်နာက သိပြီ။ ဒီအလုပ်ကို ဝေါလသာ အကျိုးအတွက်၊ သူမအကျိုး အတွက်၊ ကလေးတွေ အကျိုးအတွက် လုပ်ကို လုပ်ရမည်။

အန်နာသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
"တစ်ခဏမျှ တွေ့နေမိသေးသည်။" "ထို့နောက်
တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။" "နံပါတ် ၁၁၀ ကို
လှည့်လိုက်သည်။" "ယင်းနံပါတ်မှာ အရေး ပေါ် ရဲစခန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။"
"

တစ်ဖက်မှ စကားပြောသံ။

"ဟဲလို . . . ရဲစခန်းကပါ။ အခု ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ . . ."

"ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . အို . . ."

အန်နာက ရုတ်တရက် စကားပြတ်သွားသည်။ "။
မမြင်ရသောလက်တစ်ဖက်က အန်နာလက်မှ တယ်လီ ဖုန်းကို
လုယူလိုက်သည်။" "ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို သူ့နေရာတွင်
ပြန်ချလိုက်သည်။" "။

အန်နာက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ "သူမက ငိုသံပါပါနှင့်
ပြောသည်။" "။

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို မရိုက်ပါနဲ့။"

ဝေါ်လသာ၏ မျက်လုံးများက တလက်လက် တောက်နေသည်။ "။
သူ့အသံက တိုးလွန်း၍ မနည်း နားထောင်ယူရသည်။" "။

"မင်းကို ကိုယ် မရိုက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ်၊
တကယ် ယုံပါ။"

သူက အန်နာလက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ "။

အန်နာတစ်ကိုယ်လုံးကြောက်စိတ် လွမ်းသွားသည်။ ။

"ရဲတွေ လာဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး အန်နာ၊ မင်းက တကယ်လာစေချင်လို့ လား။"

အန်နာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည် ။

"ဒုက္ခပေးနေတာက ကလေးတွေပါ။ သူတို့ ကို တို့ ရှင်းပစ်ရတော့မယ်၊ ငါ . . ."

အောက်ထပ်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည် ။
ဝေါ်လသာက တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ခေါင်းလောင်းသံ ထပ်မံပေါ်လာသည် ။

"ဒီမှာ ပဲ နေ၊ ငါ သွားလိုက်မယ်"

သူက အမိန့်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ အန်နာက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ရပ် ကျန်ရစ်သည် ။ အပြင်မှ သော့ပြန်ပိတ်သံ ကြားရသည် ။

ဝေါ်လသာသည် လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည် ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် ။ မွဲပြာရောင်စာပို့ သမားဝတ်စုံဖြင့် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ် ကိုင်ထားသည် ။

"မစ္စတာ ဝေါ်လသာနဲ့ မစ္စက်ဝေါ်လသာတို့ အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စာ ပါလာပါတယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ယူသွားမယ်"

ဝေါလသာက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ သူ့လက်ထဲမှ
စာအိတ်ကို ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ဖောက် ဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာကို
ဖတ်သည် ။

"ဆမ်ရိုဖေး တောင်တက်ရင်း မတော်တဆ သေဆုံးသွားပြီ၊
ဤသတင်းကို ပို့ရခြင်းအတွက် အလွန် တရာ ဝမ်းနည်းမိသည် ။
အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကို သောကြာနေ့
နေ့လယ်တွင် ကျင်းပ မည်။ ကျေးဇူးပြု၍ ဇူးရစ်မြို့၌ ရှိနေပါ"

အဆုံးတွင် "ရီးစ်ဝီလျံ" ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည် ။
